

1

พริตติมอเตอร์โชว์

จิรสิน หรือฉอน ขับรถออกจากโรงพยาบาลเอกชนหรือที่พูดในกรุงเทพฯ ขึ้นทางด่วนไปลงย่านปากเกร็ดซึ่งกำลังมีการจัดงานมอเตอร์โชว์ประจำปี

เขานัดกับบอภิวัดมน์ หรือเอก เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนชั้นประถมเพื่อมาดูรถใหม่ด้วยกันในงานมอเตอร์โชว์ ซึ่งจัดแสดงที่ศูนย์แสดงสินค้าและการประชุม อิมแพ็ค เมืองทองธานีในช่วงปลายปี และไม่ว่าเศรษฐกิจจะดีหรือไม่ดีอย่างไร คนไทยก็ยังแห่มาชมและจองรถยนต์ในงานกันอย่างล้นหลาม สังเกตได้จากผู้คนที่ทยอยเข้ามาเป็นจำนวนมากตั้งแต่เริ่มเปิดงานในวันนี้

จิรสินไม่เคยดูงานแสดงรถยนต์ในประเทศไทยมาก่อน เพราะไปอยู่ที่ประเทศฝรั่งเศสตั้งแต่อายุสิบสาม และกลับมาประเทศไทยอีกครั้งเพื่อเยี่ยมมารดาซึ่งป่วยมานานเพียงปีละสองสามหน ซึ่งแต่ละครั้งที่กลับมาก็มักจะอยู่ไม่เกินสองสัปดาห์เท่านั้น แต่ครั้งนี้ชายหนุ่มวัยสามสิบสี่ปีที่บ้านเกิดเมืองนอนไปนานนับยี่สิบเอ็ดปีตั้งใจกลับมาอยู่ที่กรุงเทพฯ ระยะเวลาด้วยเหตุผลสองประการ

ตอนนี้แม่แก่ๆ ของเขากำลังป่วยหนัก ซึ่งจิรสินเข้าใจว่าเป็นเพราะความเป็นอยู่ที่ไม่ค่อยสู้ดีและไม่มีญาติพี่น้องทางฝ่ายแม่คนไหน

คิดจะเอาใจใส่ดูแล รวมไปถึงสภาพจิตใจที่ย่ำแย่จึงทำให้แม่กลายเป็นคนป่วยโรคหัวใจเรื้อรังไปโดยปริยาย แม้ว่าลูกชายจะส่งเงินทองมาให้ไม่ได้ขาดเลยก็ตาม ส่วนเหตุผลอีกประการหนึ่งนั้น เขาตั้งใจมากรุงเทพฯ เพื่อติดต่อเทกโอเวอร์โรงแรมในเครือชื่อดังที่เจ้าของไม่ต้องการบริหารงานอีกต่อไป

จิรสินมาถึงกรุงเทพฯ ก็รีบตรงดิ่งไปที่บ้านญานันทร์ทันที โดยมีอภิวัดมน์ไปส่งที่บ้านแล้วยังช่วยติดต่อโรงพยาบาลที่ดีที่สุดให้อีกด้วย อภิวัดมน์เป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวในไทยที่ไม่เคยขาดการติดต่อกัน เพราะครอบครัวของอภิวัดมน์ซึ่งทำงานสถานทูตฝรั่งเศสเป็นผู้ช่วยเหลือติดต่อพ่อแม่บุญธรรมชาวฝรั่งเศสที่ต้องการรับเลี้ยงเด็กชายสักคนไว้เป็นบุตรบุญธรรมเพื่อเป็นทายาทธุรกิจ เพราะทั้งสองสามีภรรยาไม่มีบุตร จิรสินจึงไม่เคยลืมบุญคุณของอภิวัดมน์และครอบครัวที่เคยช่วยเหลือเขาในยามที่กำลังโศกเศร้าไร้ที่พึ่ง

ตามปกติเวลาที่จิรสินเดินทางมากรุงเทพฯ เพื่อเยี่ยมแม่ เขาไม่เคยไปหาแม่ที่บ้านหลังนั้นแม่แต่ครั้งเดียว แต่นัดพบกันที่บ้านของอภิวัดมน์ หรือไม่ก็ให้รถมารับแม่ออกไปพบที่โรงแรม เพราะตั้งใจว่าจะไม่ไปเหยียบที่นั่นอีกถ้าไม่จำเป็น แต่คราวนี้จำเป็น เพราะแม่ของเขากำลังป่วยหนักและไม่มีใครสนใจใยดีสักคน

ทุกคนในบ้านญานันทร์ยังปฏิบัติต่อแม่ไม่ต่างไปจากยี่สิบกว่าปีก่อน รวมทั้งตาทวีช ซึ่งเป็นพ่อแท้ๆ ของแม่ แต่กลับใจดำกับลูกสาวในไส้ได้ลงคอ ยังไม่นับรวมไปถึง บ้าอำไพ และน้ำประภาพร พี่สาวและน้องสาวแท้ๆ ของแม่ที่ทำเหมือนแม่เป็นแค่คนอาศัย รวมไปถึงญาติๆ อีกหลายคนที่อยู่ในวันบ้านเดียวกันนั้นอีก

แม้จิรสินในตอนนี้จะดูดีกว่าเด็กผอมแก้ง่ามในอดีตที่ญาติพี่น้องพากันเหยียดฉันท์ แต่พี่น้องทุกคนก็ยังคงแสดงออกว่าไม่ต้อนรับเขา แม้แต่จะถามไถ่ทุกข์สุขกันสักคำก็ไม่มี เขาจึงพาแม่ออกมา แล้ว

ตั้งใจว่าจะไม่ยอมให้แม่กลับไปอยู่ที่บ้านบ้าง หลังนั้นอีก เพราะเมื่อ ยี่สิบเอ็ดปีที่แล้วเขาก็หนีออกมาด้วยเหตุผลเดียวกันนี้จนชีวิตต้อง ระหกระเหินไปไกลถึงกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศสอย่างไม่คาดฝัน

“แม่นายดีขึ้นใหม่”

อภิวัฒน์ถามด้วยความเป็นห่วง เพราะหลายวันมานี้เขาติดธุระ จึงไม่ได้ไปเยี่ยมที่โรงพยาบาล คราวก่อนที่ไปเยี่ยมก็เห็นแล้วว่าแม่ของ เพื่อนดูดีขึ้น คงเพราะได้กำลังใจดีจากลูกชายคนเดียวที่ไม่เคยทิ้งแม่ แม่จะอยู่ห่างกันด้วยความจำเป็นในชีวิต

“ดีขึ้นเรื่อยๆ หมอบอกว่าให้ฉันดูแลเอาใจใส่แม่ให้มากกว่านี้” สีหน้าของจิรสินหมองลง

จิรสินเคยคิดจะพาแม่ไปอยู่ด้วยกันที่ฝรั่งเศสแต่แม่ไม่ยอมไป เพราะไม่คุ้นเคยกับประเทศนั้น เขาอยากให้แม่มีความสุข เพราะเขา แยกออกมาอยู่อะพาร์ตเมนต์ตามลำพังนานหลายปีแล้ว แต่ยังคงดูแล ธุระกิจให้ครอบครัวผู้ที่ให้การอุปการะ ซึ่งมีกิจการโรงแรมขนาดใหญ่ และอะพาร์ตเมนต์ให้เช่าหลายแห่งในปารีส สร้างรายได้อย่างมหาศาล ในแต่ละปี และปัจจุบันนี้จิรสินก็อยู่ในฐานะทายาท

“นายทำดีที่สุดแล้วฉอน” อภิวัฒน์ให้กำลังใจและเรียกอีกชื่อ ของเพื่อนรักที่คบกันมานานร่วมยี่สิบปี

“ขอบใจนะ” จิรสินตอบ่าเพื่อนรักที่มีรูปร่างสูงใหญ่ใกล้เคียงกัน ด้วยความซาบซึ้งใจ “ไปดูรถกันดีกว่า เรื่องอื่นค่อยว่ากันอีกที ตกลง นายจะเปลี่ยนรถใช้ใหม่”

“เฮ้ย...ยังไม่ได้บอกว่าจะเปลี่ยน แค่มาดูๆ ไว้ก่อน ฉันไม่ได้เป็น ทายาทเศรษฐีแบบนายนะไว้ย” อภิวัฒน์ว่าอย่างถ่อมตัว ทั้งที่ฐานะ ทางบ้านของเขาก็ไม่น้อยหน้าใคร

“คนหาเงินเก่งแบบนาย จะเปลี่ยนปีละคันก็ง่ายได้” จิรสินทำ หน้าไม่เชื่อ เพราะรู้ว่าธุรกิจส่วนตัวของเพื่อนกำลังไปได้ดี “นอกจาก

ว่านายคิดจะเล่นระดับซูเปอร์คาร์ แบบนั้นก็ช่วยไม่ได้”

“งานนี้ก็มีมาไซร์นะ นายสนธิเปล่าละ”

“ไม่...ฉันไม่ค่อยมีแพชชันกับเรื่องรถยนต์สักเท่าไร ที่หาซื้อเพราะกะว่าคงได้อยู่กรุงเทพฯ อีกนาน อย่างน้อยก็ปีหนึ่งเต็มๆ กว่าเรื่องโรงแรมจะเรียบร้อย”

“เรื่องซื้อกิจการโรงแรมในไทยเป็นความคิดของนายหรือป้า”

“พอสนใจมานานแล้ว พอดีฉันบอกว่าอยากกลับมาดูแลแม่สักระยะก็เลยฝากให้มาดูแลเรื่องนี้ด้วย”

“ก็ดีนะ ผลออกๆ งานนี้อาจทำให้รายได้กลับมาอยู่กรุงเทพฯ เลยก็ได้”

“ยังไม่รู้เลย แต่ตอนนี้อยากหาซื้อห้องพักดีๆ สักห้องกับรถสักคัน จะพาแม่ออกมาอยู่ด้วยกัน เมื่อพวกบ้านนั้นไม่อยากเห็นหน้า” จิรสินบอกความต้องการของตนเองในเวลานี้ เพราะเขาวางแผนจะพาแม่ไปอยู่ด้วยกันหลังจากออกจากโรงพยาบาลแล้ว ตอนนี้เขาพักอยู่ที่โรงแรมซึ่งกำลังติดต่อเรื่องเทกโอเวอร์กิจการ และรถยนต์ที่ใช้ทางโรงแรมก็เป็นฝ่ายจัดหามาให้ใช้ชั่วคราว

“ถ้าอย่างนั้นนายควรซื้อรถที่แม่นิ่งสบายหน่อย ไม่ควรเป็นลัมโบร์กินีหรือเฟอร์รารีเป็นอันขาด” อภิวัดน้อออกความเห็นอย่างคนที่สนใจเรื่องรถมากกว่า

“ไม่ซื้ออยู่แล้ว แต่ว่าไปดูหน่อยก็ดี”

“อยู่ปารีส นายไม่เคยเข้าไปดูงานมอเตอร์โชว์บ้างเลยหรือ”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่ได้สนใจเรื่องรถ แต่ไหนๆ มาถึงนี่แล้วก็ไปดูซะหน่อย”

จิรสินสนใจด้านกีฬาและการออกกำลังกายมากกว่ารถยนต์ เขาจึงมักจะซื้อตั๋วเข้าไปชมการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆ เช่นฟุตบอลหรือการแข่งขันชกมวยอยู่เป็นประจำ กีฬาที่เขาโปรดปรานและมักจะไป

สนามฝึกซ้อมอยู่บ่อยๆ ก็คือมวยไทย เพราะมีครูมวยดังๆ จากเมืองไทยไปเปิดค่ายสอนอยู่ที่ปารีสกันหลายคน จนกลายเป็นกีฬาอดนียมชนิดหนึ่งของคนฝรั่งเศสอย่างแทบไม่น่าเชื่อ

ทั้งคู่จึงเดินไปที่โชนกาการจัดแสดงรถยนต์หรูหรราคาแพงนำเข้ามาจากต่างประเทศซึ่งมีผู้คนให้ความสนใจอยู่พอสมควร นั่นหมายถึงว่าคนไทยมีเงินมากพอจะซื้อซูเปอร์คาร์ราคาหลายสิบล้านอยู่จำนวนไม่น้อยเลยทีเดียว

นับแต่เดินเข้ามาในงาน ชายหนุ่มที่เพิ่งมีโอกาสสัมผัสกับงานมอเตอร์โชว์ในประเทศไทยเป็นครั้งแรกเห็นว่าทั่วทั้งงานเต็มไปด้วยสาวสวยที่มาทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์หรือแนะนำสินค้าให้แก่ค่ายรถยนต์ต่างๆ ซึ่งบางบริษัทก็มีสาวสวยแต่งตัววาบหวามทำหน้าที่นี้รับสิบคน ดึงดูดลูกค้าทั้งหนุ่มมากและหนุ่มน้อยเข้าไปหาราวกับเป็นแม่เหล็ก

“พีอาร์แต่ละคนแต่งตัวแบบนี้แล้วใครจะดูรถ” จิรสินอดกระซิบบอกเพื่อนไม่ได้หลังจากเดินผ่านกลุ่มสาวสวยแต่งตัวยั่วอารมณ์ของรถยนต์ยี่ห้อหนึ่งมาแล้ว

“ที่ที่เขาเรียกพริตตี” อภิวัฒน์กระซิบตอบกลับไป เพราะรู้ว่าเพื่อนห่างหายจากบ้านเกิดไปนานจนลืมภาษาไทยบางคำไปแล้วด้วยซ้ำ ส่วนคำศัพท์แสงใหม่ๆ นั้นย่อมไม่รู้จักแน่นอน

“ที่นายชอบมางานมอเตอร์โชว์ก็เพราะแบบนี้รีเปล่าเอก” จิรสินอดถามไม่ได้ เพราะยิ่งเดินลึกเข้าไปภายในห้องจัดงานขนาดใหญ่ก็ยิ่งรู้สึกละลานตา แม้ว่าเขาเพิ่งมาจากซีกโลกตะวันตกที่สาวๆ แต่งตัวไม่มีมิติซิดนีย์ แต่เมื่อมาเห็นในงานก็อดรู้สึกตื่นเต้นไม่ได้ตามประสาหนุ่มๆ ทั่วไป

“มันแค่ของแถมนะ” อภิวัฒน์ส่ายหน้านิดๆ แต่ไม่วยเหลือบมองพริตตีบางคนที่สวยงามเสียจนหนุ่มๆ ต้องมองจนเหลียวหลัง “ทำเป็นพูดอย่างโน้นอย่างนี้ นายไม่สนรีใจ”

“ก็สน...แต่ว่าวันนี้ฉันตั้งใจมาดูรถ” จิรสินบอกเสียงเคียด เพราะเริ่มรู้สึกว่าคุณเองสนใจมองหารถน้อยลงทุกทีๆ เพราะมีสิ่งอื่นดึงดูดสายตาได้มากกว่า

“รู้แล้ว”

ทั้งสองหนุ่มเดินไปดูไซนรถยนต์นำเข้าราคาแพงที่มีทั้งซูเปอร์คาร์และรถยุโรป

“ตกลงสนใจคันไหน” อภิวัดถามเมื่อเดินดูรถมาหลายค่ายแล้ว ไล่มาตั้งแต่ซูเปอร์คาร์คันละหลายสิบล้าน

“ยังไม่ได้ดูเมอร์เซเดส” จิรสินบอกแล้วรีบเดินนำไปยังมุมที่จัดแสดงรถยนต์หรูยี่ห้อดังทันที

บริเวณที่จัดงานของรถยนต์ค่ายดังดูเรียบง่ายไม่ค่อยมีสีสันมากนัก แต่ก็มีความดีงามหลายประการในชุดกระโปรงสั้นสีดำแบบเรียบๆ มาคอยต้อนรับและให้คำแนะนำแก่ลูกค้า โดยมีรถยนต์รุ่นใหม่ล่าสุดจัดแสดงอยู่สามคัน

ทั้งสองหนุ่มเดินเข้าไปในขณะที่มีลูกค้าเข้ามาดูรถอยู่หลายราย บางรายมากันเป็นครอบครัว ซึ่งส่วนใหญ่สนใจมาดูรถกันอย่างจริงจังในตอนนั้นจึงมีพริตตี้สาวสวยว่างอยู่เพียงแค่สองคน และหนึ่งในสองคนนั้นทำให้จิรสินต้องหยุดยืนมองคล้ายตกตะลึง

หญิงสาวออรชร รูปร่างสมส่วนสวยกว่าสาวๆ อีกหลายคนที่เขาเห็นมาทั้งหมดในงานนี้ โดยเฉพาะใบหน้าเรียวยาวที่ตกแต่งด้วยเครื่องสำอางนั้นสวยสะกดตาจนเขาต้องหยุดมองด้วยความเปลอไพล่ หลอนไม่ได้แต่งตัวโป๊หรือเปิดเผยเนื้อหนังเสียจนเขาต้องมอง เพราะชุดสีดำที่หล่อนสวมอยู่ดูมืดซิดกว่าพริตตี้คนอื่นๆ ในงานนี้ แต่ถึงกระนั้นเขาก็กลับใจตื่นแรงขึ้นมาเสียเฉยๆ

แล้วตอนนี้หญิงสาวก็กำลังเดินเข้ามาหาพร้อมกับส่งยิ้มนำมาก่อน ส่วนพริตตี้คนอื่นๆ เดินเข้ามาหาอภิวัดที่กำลังยืนตะลึงอยู่เช่นกัน

“สวัสดีค่ะ” หล่อนยกมือไหว้อย่างสวยงามอ่อนช้อยจนชายหนุ่ม
จากแดนไกลต้องนั่งมองอีกคำรบ

“สวัสดีครับ” จิรสินไม่ได้รับไหว้เพราะมัวแต่ตะลึง

“ตั้งใจมาดูรุ่นไหนเป็นพิเศษหรือเปล่าคะ”

“ไม่มีครับ”

“อืม...” พริตตีสาวหน้าหวาน ตาโตทำท่าเหมือนกำลังนึกหา
คำพูด

นั่นทำให้ฝ่ายที่เป็นลูกค้ารู้ได้ทันทีว่าหล่อนน่าจะเป็นมือใหม่
เพราะดูไม่คล่องแคล่วเหมือนพริตตีหลายคนที่จิรสินพูดคุยด้วยมาก่อน
หน้านี้ ที่สำคัญเมื่อได้เห็นหน้าใกล้ๆ เขาจึงรู้ว่าหล่อนน่าจะยังอายุไม่
มาก แม้ว่าใบหน้าจะพอกเครื่องสำอางแต่ก็มองออกได้ไม่ยาก

“ผมหมายถึงว่ายังไม่รู้จักชื่อรุ่นไหน”

“ถ้าอย่างนั้นลองชมดูก่อนดีกว่าค่ะ”

รอยยิ้มหวานพอกับเสียงเล็กหวานที่เอ่ยเชิญอย่างสุภาพนั้น
ทำให้คนที่เดินตามว่างอรรชรซึ่งอยู่บนรองเท้าส้นสูงหลายนิ้วคิดอะไร
แทบไม่ออกเหมือนต้องมนตร์สะกด

หรือว่า...ที่ผู้ชายหลายๆ คนตกลงจอร์รถในงานก็เพราะเหตุนี้

“ตั้งใจจะซื้อไว้ใช้เป็นที่รถสำหรับครอบครัวหรือใช้ส่วนตัวคะ”

“ส่วนตัวครับ” จิรสินตอบได้ทันทีเพราะตนยังไม่มีครอบครัว
แล้วถ้าจะมีใครมานั่งในรถอีกคนก็คงเป็นแม่เท่านั้น เพราะเขาแทบไม่รู้
จักใครในไทยเลยสักคนในเวลานี้ นอกจากครอบครัวของอภิวัดณ์และ
ครอบครัวทางฝ่ายแม่ที่แทบจะตัดญาติกันไปแล้ว

“ลองดู เอสแอลเค-คลาส ดีไหมคะ”

“ครับ”

หญิงสาวเดินนำไปยังรถยนต์เมอร์เซเดส-เบนซ์ เปิดประตูขึ้นสีดำ
คันงามที่จอดแสดงอยู่ทันที แล้วจึงเริ่มต้นอธิบายคุณสมบัติต่างๆ ที่ดู

เหมือนว่าจะจำได้ขึ้นใจจึงพูดคล่องแคล่วขึ้นกว่าเดิม

“เป็นยังไงบ้างคะ” หล่อนถามหลังจากที่เพิ่งเปิดประตูให้ลูกค้าได้ชมภายใน

“รทสวຍมากครับ”

“ลองเข้าไปนั่งดูก่อนสิคะ”

จิริสินก้าวขึ้นไปนั่งตรงตำแหน่งคนขับ โดยมีหญิงสาวยืนอยู่ข้างรถเพื่อคอยตอบคำถามต่างๆ จากลูกค้าที่ดูมีแนวโน้มว่าจะจองรถในงานนี้

แล้วสุดท้ายเขาก็จองรถรุ่นที่ขึ้นไปลองนั่งดูจริงๆ ด้วยความถูกใจและเชื่อมั่นในคุณภาพของแบรนด์ดีสินค้าเป็นทุนเดิม จึงได้เห็นสีหน้าตื่นเต้นดีใจจากพริตตีสาวหน้าหวานที่กำลังส่งยิ้มให้เขาจนตาโตๆ ดูเล็กกลงไปในชั่วพริบตา

“ตกลงนายซื้อเพราะอยากได้หรืออะไรกันแน่” อภิวัฒน์กระซิบถามด้วยความขงใจ เพราะเห็นอาการตะลึงของเพื่อนตั้งแต่ก้าวเข้ามาแล้ว แม่สาวพริตตีหน้าหวานทำเอาหนุ่มมอดเข้มอย่างจิริสินถึงกับไปไม่เป็นและแทบจะเป็นไป๋ไปในทันที

“ก็อยากได้สิ คันตั้งสี่ห้าล้าน ใครจะซื้อเล่นๆ”

“แล้วระหว่างรถกับคนอยากได้อะไรมากกว่ากัน” อภิวัฒน์ยังไม่เลิกกระซิบ เพราะไม่เคยเห็นจิริสินมีอาการแบบนี้กับใครมาก่อน

หนุ่มหน้าเข้มหันไปสบตากับเพื่อนรักตั้งแต่วัยเยาว์แล้วไม่ตอบได้แต่เหลือบตาไปยังพริตตีสาวคนนั้นที่กำลังจะเดินกลับมาหาพร้อม กับพนักงานชายซึ่งเป็นหญิงสาวอีกคนหนึ่ง เขายอมรับว่ารูปร่างหน้าตาหล่อนงดงามดึงดูดสายตาของเขาได้ในทันที ไม่เท่านั้นหล่อนยังดูน่ารักสดใสและพูดจาได้ไพเราะฉะฉานน่าฟัง

คิดมาถึงตรงนี้จิริสินก็ได้แต่ถอนใจ เพราะแต่ละวันคงมีหนุ่มๆ เดินเข้ามาดูรถกันอย่างมากหน้าหลายตา และหล่อนก็คงต้องคุยกับ

ผู้ชายแทบไม่ซ้ำหน้า ไม่เท่าที่นั้นอาจถูกบางคนเกี่ยวพาแบบไม่คิดจะเก็บอารมณ์เลยก็เป็นได้ ในขณะที่หญิงสาวยังต้องยืนยิ้มรับทุกคนอย่างไม่มีข้อยกเว้น

หลังจากวางเงินจองเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองหนุ่มจึงเดินเลยไปดูรถอีกหลายค่ายอย่างที่อภิวัดมันตั้งใจไว้

“ถ้าสนใจจริงๆ ระดับนายก็ไม่ยากหรอก”

“มันง่ายขนาดนั้นเลยเหรอ” จิรลินถามเหมือนไม่อยากจะเชื่อ เพราะรู้ว่าเพื่อนหมายถึงแม่สาวน้อยพริตตีคนนั้น

“แต่ถ้าคิดจะจริงจังอย่าดีกว่า” อภิวัดมันเตือนด้วยความเป็นห่วง

“ทำไม”

“ก็ผู้หญิงสวยๆ มักจะไม่ชอบเป็นของใครคนเดียวนะสิ โดยเฉพาะคนที่ทำอาชีพนี้ ชีวิตนายอาจจะมีปัญหาได้”

“หมายถึงว่าเป็นพริตตีแล้วทำให้มีแฟนเยอะเหรอ” คนที่เพิ่งกลับมาไทยพยายามทำความเข้าใจ

“มันก็ทำนองนั้น เธออาจจะไม่หยุดที่นายถ้านายคิดจะจริงจัง นายก็เห็นว่าวันๆ เธอต้องเจอคนตั้งเท่าไร แล้วเดือนเดือนหนึ่งต้องรับงานตั้งกี่ที่”

“ก็เป็นไปได้” เขาพยักหน้าเพราะตรงตามที่เขาคิดไว้เช่นกัน

ในเมื่อทั้งสวยและมีโอกาสดีๆ มากมายเข้ามาในชีวิตแล้วใครล่ะจะไม่ไขว่คว้า แต่ถ้าคิดอีกแง่หนึ่งก็อาจทำให้ชีวิตสับสนจนพังได้เช่นกันหากไม่มีสติมากพอ ไม่มีใครรู้หรือว่าสิ่งยั่วยวนและล่อใจทั้งหลายนั้นไม่ใช่แค่ภาพลวงตา

“มันเป็นไปได้สูงเลยละ”

“เอก...นี่นายเคยมีแฟนเป็นพริตตีมาก่อนรีเปล่า” จิรลินชักสงสัยขึ้นมา เพราะดูเหมือนอีกฝ่ายจะฝังใจกับเรื่องนี้อยู่พอสมควร

“ฮือ...นานแล้ว”

“ท่าทางนายเสียใจนะ” เขาเดาได้จากสีหน้า

“พับปีเลิฟนะ ก็ต้องมีบ้าง”

“เธอเปลี่ยนใจใช่ไหม”

“ใช่...ฉันโง่เองแหละที่มองไม่ออก”

“เอาละๆ เรื่องมันผ่านไปแล้วเราเลิกพูดถึงมันดีกว่า เธอเป็นว่าฉันจะเชื่อที่นายเตือนก็แล้วกัน”

“แล้วสาวปารีเซียงคนนั้น นายยังคงชอบยูรีเปล่า” อภิวัฒน์ถามยิ้มๆ เพื่อเปลี่ยนเรื่อง

“เลิกแล้ว”

คำตอบไม่ได้ทำให้คนฟังแปลกใจนัก ส่วนใหญ่จิริสินคบกับสาวฝรั่งแต่มักจะคบกันไม่นานนักก็มีอันต้องเลิกรา ซึ่งอภิวัฒน์ก็ไม่อาจล่วงรู้ได้ว่าเกิดจากสาเหตุใด แต่ที่แน่ๆ รูปร่างหน้าตาอย่างจิริสินหาสาวแพรวสวยๆ มาเป็นแฟนได้ไม่ยากเพราะฝรั่งชอบหนุ่มผิวแทนกันทั้งนั้น แถมจิริสินยังหน้าเข้มและรูปร่างสูงใหญ่ไม่ต่างไปจากคนตะวันตก เหตุเพราะมีเชื้อสายแขกขาวที่ได้รับมาจากทางบิดาจึงมีดวงตาคมลึก สีอำพัน และจมูกโด่งเป็นสันต่างจากคนไทยทั่วไป

“มาอยู่ไทยนายอาจจะหาแฟนยากหน่อยนะ” อภิวัฒน์เตือนพร้อมยิ้มช้าๆ ระหว่างที่มองใบหน้าหล่อเหลา ผิวสีแทนของเพื่อนซึ่งไม่ตรงกับรสนิยมของคนไทยในยุคนี้

“ทำไม”

“สาวไทยชอบหนุ่มเกาหลี ประมาณฉันนี่แหละกำลังอินเทรนด์เลย ชาวต่างชาติหล่อและรวย” อภิวัฒน์ว่าแล้วหัวเราะตบท้ายชมตัวเองแบบไม่กระดากปาก ก็เห็นว่าเพื่อนชี้สายหน้า

“แล้วอินเทรนด์อย่างนายตอนนี้หาได้สักคนรึยัง” คนหน้าเข้มดักคอแล้วรีบเดินนำหน้าไปทันที

2

กนิริน

จิรสินไปเยี่ยมแม่ที่โรงพยาบาลตั้งแต่เช้าเหมือนเช่นทุกวัน โดยตั้งใจว่าวันนี้จะบอกแม่เรื่องที่เขาต้องการพาแม่ออกจากบ้านหลังนั้นมาอยู่ด้วยกัน หลังจากที่ติดต่อซื้อห้องชุดพร้อมอยู่ซึ่งอยู่ระหว่างรอทำสัญญา

ชายหนุ่มเดินออกจากลิฟต์มาถึงหน้าห้องคนไข้ ผลักประตูเข้าไปโดยไม่คิดว่าจะได้พบกับใครอื่นนอกจากแม่

“แม่ครับ” ชายยาวๆ ที่เพิ่งก้าวพ้นประตูต้องชะงัก เมื่อมองเห็นว่ามีใครอีกคนอยู่กับแม่ซึ่งไม่ใช่พยาบาล

หญิงสาวรูปร่างออรชรในชุดเสื้อสีขาวแขนงุดและกางเกงยีนทรงสกินนี่แบบพอดีตัวนั่งอยู่บนเตียงคนไข้และกำลังป้อนข้าวให้แม่ของเขาด้วยท่าที่เอาใจใส่ นั่นทำให้คนเป็นลูกชายถึงกับขมวดคิ้ว โดยที่ยังเห็นหน้าไม่ถนัดนักกว่าสาวคนนั้นเป็นใคร เพราะมองเห็นเพียงแค่เสื้อยีนหน้าด้านข้างเท่านั้น

“สิน...เข้ามาสิลูก” ผู้เป็นแม่เอ่ยปากเรียกเมื่อเห็นว่าลูกชายยังยืนนิ่งค้างอยู่ตรงนั้น

ฝ่ายหญิงสาวที่เพิ่งเห็นใบหน้าของเขาชัดๆ ถึงกับอ้าปากค้างด้วยความประหลาดใจที่ได้พบกันอีกครั้งในวันนี้

“ครับ” จิริสินรับคำทั้งที่สมองยังมีมึนงง หลังจากเห็นใบหน้าสวยหวานอย่างเต็มตาแล้ว แม้วันนี้หล่อนจะแต่งหน้าบางๆ แต่เขาก็จำได้ในทันทีว่าเป็นใคร ทั้งที่เคยเห็นหน้าเพียงแค่ครั้งเดียว แต่กลับจำได้ไม่ลืมมาจนวันนี้

สัปดาห์ที่แล้วเขาพบกับพริตตีสาวสวยคนหนึ่งในงานมอเตอร์โชว์ แล้วหล่อนก็ทำให้เขาต้องทำสัญญาจองรถได้อย่างไม่ยากเย็นนัก ไม่น่าเชื่อว่าจะมีโอกาสได้พบกันอีก วันนี้ใบหน้าของหญิงสาวดูสวยสดใสตามธรรมชาติและดูเด็กลงจากวันแรกที่พบกัน

“คุณจิริสิน...” คนป้อนข้าววางช้อนลงทันทีที่เขาเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่หน้าเตียง

หล่อนจำชื่อเขาได้ เพราะเขาเพิ่งจองรถเบนซ์สปอร์ตเปิดประทุนรุ่นล่าสุดจากการแนะนำของหล่อนในงาน เขาเป็นลูกชายของป่าพรอย่างนั้นหรือ

“รู้จักกันแล้วหรือลูก” จรัสพร แม่ของจิริสินถาม พร้อมกับมองหน้าสองหนุ่มสาวแบบงงๆ เพราะเข้าใจว่าทั้งคู่คงไม่เคยพบกันมาก่อน

“ยังหรือครับ แค่เคยเห็นหน้ากันหนเดียว” จิริสินตอบด้วยสีหน้าที่ยังไม่หายประหลาดใจ

“เจอกันแล้ว?” คนป่วยยังสงสัย “เล่าให้ป่าฟังหน่อยสิกระเต็น” กระเต็น! นั่นคือชื่อของพริตตีสาวสวยคนที่เขาลืมไม่ลงมาร่วมสัปดาห์แล้ว

“กระเต็นเจอคุณจิริสินในงานมอเตอร์โชว์ค่ะ แต่ไม่รู้ว่าเป็นใครแล้วคุณจิริสินก็ตัดสินใจซื้อรถที่กระเต็นแนะนำให้ด้วยค่ะ”

“อ้อ...แบบนี้เอง ไม่น่าเชื่อเลยว่าโลกจะกลมขนาดนี้”

“แม่ทานข้าวต่อเถอะครับ เดี่ยวจะเย็นหมด” จิริสินตัดบทแม้จะอยากรู้ว่าแม่สาวพริตตีคนนี้เป็นใคร และเกี่ยวข้อกับแม่ของเขาอย่างไรกันแน่ถึงได้มานั่งป้อนข้าวป้อนน้ำกันอย่างสนิทสนมแบบนี้

‘อย่าบอกนะว่าหล่อนเป็นพวกภูฏานันทร!’ ความคิดที่ผุดวาบ ทำให้ชายหนุ่มถึงกับหน้าเครียด

เป็นไปไม่ได้แน่...คนบ้านนั้นไม่เคยสนใจไยดีแม่ แถมยังรังเกียจ ด้วยซ้ำกับความผิดพลาดในชีวิตเพียงแค่นั้นเดียวที่แม่หนีไปอยู่กับ ผู้ชายจนๆ และไร้สกุลรุนชาติอย่างพอบังเกิดเกล้าของเขา

“ให้แม่แนะนำก่อนดีกว่าไหม” จรัสพรถามลูกชายโดยไม่รอเอา คำตอบ เบนสายตามาที่คนป้อนข้าวทันที “จิริสินเป็นลูกชายของป่า ที่เคยเล่าให้หนูฟังนั่นแหละ”

“สวัสดิ์ค่ะ คุณจิริสิน” หญิงสาวยกมือไหว้เขาก่อนตามมารยาท และเขาก็รีบรับไหว้เช่นกัน

“ทำไมเรียกคุณล่ะ เราเป็นญาติพี่น้องกัน เรียกพี่สินสิจ๊ะ”

“ค่ะ พี่สิน” หญิงสาวรับคำ ที่ผ่านมาป่าพรมักจะเอ่ยถึงลูกชาย ที่อยู่ฝรั่งเศสโดยเรียกชื่อเล่นว่าสิน ไม่เคยเอ่ยชื่อจริงให้ได้ยิน แล้วที่ หล่อนสงสัยตั้งแต่อยู่ในงานว่าทำไมเขาถึงพูดไทยสำเนียงแปร่งๆ หู คล้ายกับพวกลูกครึ่ง คงเป็นเพราะเขาไปอยู่เมืองนอกมานานถึงยี่สิบ เอ็ดปีนี่เอง ที่สำคัญวันนั้นหลังจากจิริสินเดินออกไปแล้ว สาวๆ หลายคนต่างพูดถึงเขาอยู่อีกนาน เพราะรูปร่างหน้าตาหล่อเหลาและบุคลิก เข้มขรึมดึงดูดสายตาหญิงสาวแทบทุกคน

ไม่เท่านั้น...เขายังตัดสินใจซื้อออร์รถเบนซ์ เอสแอลเค-คลาส รุ่น ล้ำสุดโดยระบุว่าจะเป็นเงินสด นั้นหมายความว่าเขาคงมีฐานะ ทางการเงินดี แต่ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะเป็นลูกชายของป่าพร

“สิน...กระเต็นเป็นลูกสาวของน้ำทัดเทพ หลานสาวของตา ธารินทร์ไงจ๊ะ”

จิริสินได้ยินแล้วนิ่งไป หล่อนเป็นพวกภูฏานันทรอย่างที่คิดไว้ จริงๆ ด้วย เขาจำน้ำทัดเทพแทบไม่ได้แล้ว แต่จำตาธารินทร์ได้ดี ซึ่ง ตาธารินทร์เป็นน้องชายของตาวิชซึ่งเป็นคุณตาแท้ๆ ของเขา และ

ทั้งคู่ไม่พอใจที่แม่ตัดสินใจหนีออกจากบ้านไปแต่งงานอยู่กับพ่อเจียบๆ จนกระทั่งให้กำเนิดลูกชายขึ้นมา

ใบหน้าคมสันดูเครียดขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ จนหญิงสาวต้องหลบตาแล้วหันกลับไปสนใจคนป่วยตามเดิม กิรินรีบหยิบข้อป้อนข้าวคนป่วยก่อนอาหารจะเย็นซีด

“กระเต็นทำอาหารเข้ามาให้แม่ อร่อยมากๆ เลยละสิน” จรัสพรบอกลูกชายในระหว่างที่หลานสาวป้อนข้าวให้

“จั้นหรือครับ”

“ป้ากำลังเบื่ออาหารโรงพยาบาลอยู่พอดี วันนี้กระเต็นก็มา”

จิรสินเดินไปนั่งที่โซฟาสีขาวไม่ห่างจากเตียงคนไข้มากนัก แล้วเหลือบมองร่างสูงเพรียวกลมกลิ้งที่สวมกางเกงยีนรัดรูปได้อย่างสวยงามยืนอยู่ข้างๆ เตียงคอยป้อนข้าวให้แม่ของเขาด้วยท่าที่อ่อนโยนซึ่งผิดไปจากคนอื่นๆ ในบ้านนั้นอย่างแทบไม่น่าเชื่อ

“กระเต็นไม่ได้ทำเองทั้งหมดหรอกค่ะ แม่ช่วยทำก็เลยอร่อยขนาดนี้”

“ฝากขอบคุณแม่พิมพาของหนูด้วยนะ อ้อ...ลืมบอกสินว่ากระเต็นมีอีกชื่อเป็นนกเหมือนกัน แต่เป็นนกในป่าหิมพานต์”

ชายหนุ่มได้ยินแม่เล่าไปยิ้มไปแล้วขมวดคิ้วทันที เขาแทบไม่รู้จักรื่องราวเกี่ยวกับเมืองไทย โดยเฉพาะเรื่องป่าหิมพานต์นั้นแทบไม่เคยได้ยินเลยก็ว่าได้ “นกอะไรครับ”

“กิรินจ๊ะ”

“ผมไม่รู้จัก แต่ชื่อเพราะดีครับ” เขาตอบไปตามตรง “แล้วกระเต็นนี่คือชื่อนกหรือครับ”

หญิงต่างวัยสบตากันแล้วอมยิ้มขำหนุ่มไทยที่ไปโตเมืองนอกจนแทบไม่รู้จักอะไรเลยในตอนนี่

“ป้าอิมแล้วละ ขอป้าใจนะลูก” จรัสพรบอกกับหลานสาวที่

เอื้อเพื่อมีน้ำใจให้มาโดยตลอด ต่างจากญาติคนอื่นๆ ที่รวมหัวกันรังเกียจเตี้ยดฉันท์นาง ไม่เว้นแม้แต่พี่สาวและน้องสาวแท้ๆ ซึ่งไม่เคยเหลียวแล ยังไม่นับรวมไปถึงหลานๆ ที่แทบไม่เคยเห็นหัว เพราะถูกกรอกหูจากผู้ใหญ่มาตั้งแต่เล็กแต่น้อย จรัสพรจึงอยู่ในบ้านญานันทรออย่างโดดเดี่ยวมาตลอดยี่สิบกว่าปีราวกับคนอาศัย

“นกกระเต็นเป็นนกตัวเล็กๆ ค่ะ มีหลายสี” เจ้าของนาม ‘กินริน’ ตอบเสียเอง เพราะดูเหมือนว่าเขายังมองมาอย่างต้องการคำตอบจากใครสักคน

“ภาษาอังกฤษว่ายังไง”

“คิงฟิชเชอร์”

เขาพยักหน้ารับรู้ทันทีอย่างคนที่คล่องภาษาต่างประเทศมากกว่าภาษาไทย แต่สำหรับกินริน นกในป่าหิมพานต์ไม่น่าจะมีชื่อในภาษาอังกฤษแน่ๆ

“กระเต็นหารูปให้พี่สินดูหน่อยสิว่ากินรินหรือกินรี หน้าตาเป็นยังไง”

“เออ...ค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ บอกตัวอักษรไทยให้ผมก็พอ ไทรศัพท์ของผมใช้ภาษาไทยได้”

“เซิร์ชหาคำว่ากินรินน่าจะง่ายกว่าค่ะ”

“กินรินกับกินรีความหมายเดียวกันหรือครับ” คนฟังอดสงสัยไม่ได้ แล้วตอนนี้ก็เริ่มอยากรู้ว่ากินรินนั้นมีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร

“ใช่ค่ะ”

เมื่อหญิงสาวสะกดคำให้ เขาจึงกดค้นหาตามตัวอักษรภาษาไทยง่ายๆ ไม่กี่ตัวที่ยังพอจำได้อยู่บ้าง แต่ถ้ายากกว่านี้ก็คงจนปัญญา เพราะทุกวันนี้จรัสพรอ่านภาษาไทยแทบไม่ออก

ภาพที่ปรากฏขึ้นมาบนหน้าจอโทรศัพท์เป็นภาพวาดหญิงสาว

แสนสวย หรือนางในวรรณคดีนั่นเอง หล่อนเปลือยอกโดยสวมเพียงเครื่องประดับชิ้นใหญ่ที่คอ ซึ่งปกปิดเนินอกช่วงบนไว้เท่านั้น ส่วนหน้าอกงดงามกลับเปลือยเปล่า และมีปีกแสนสวยสองข้างอยู่บนหลัง สรุปร่ากิริรี หรือกิรินินไม่ใช่คน แต่ดูเหมือนนางฟ้าเสียมากกว่าในความรู้สึกของจิรสิน

แต่ใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราของกิรินินในภาพวาดทำให้เขาต้องเหลือบตาขึ้นมามองกิรินินตัวเป็นๆ ที่ยืนอยู่ตรงหน้าอย่างช่วยไม่ได้ เพราะมีบางส่วนของละม้ายคล้ายคลึงกัน ถ้าหญิงสาวสวมชุดนางกิริรีก็คงแทบไม่ต่างจากในภาพวาดเลยก็ว่าได้

จิรสินรีบปิดโทรศัพท์แล้วหยุดความคิดตัวเองทันที ก่อนที่จะจินตนาการเลยเถิดไปไกลกว่านี้ แต่กลับนึกอยากรู้ขึ้นมาว่า ใครกันที่ช่างตั้งชื่อแสนเช็กชิ้นนี้ให้หล่อน เพราะในความรู้สึกของชายหนุ่มอย่างเขา กิรินินเป็นนางฟ้าที่มีภาพลักษณ์อันแสนวาวหวิวเหลือเกิน

‘หรือว่า...เราจะคิดเยอะไปเองก็ไม่รู้!’

สุดท้ายจิรสินต้องระงับความคิดที่เริ่มฟุ้งของตัวเองอีกครั้ง นำแปลกที่เจอกันครั้งใด แม้สาวพริตตีกิรินินก็ทำให้เขาสับสนฟุ้งซ่านได้ทุกทีไป

“พี่สินมาแล้ว ถ้าอย่างนั้นกระเต็นขอตัวกลับก่อนนะคะบ้าพร” กิรินินบอกกับคนปวดยแล้วทยอยเก็บปืนโตบนโต๊ะเพื่อนำกลับไปด้วย

“มาได้แป๊บเดียวเองจะรีบไปแล้วหรือ หรือว่ามีธุระที่ไหน” จรัสพรรีบท้วงเพราะยังไม่อยากให้หลานสาวกลับ

“ไม่มีหรอกค่ะ ช่วงนี้กระเต็นว่างถึงได้มาเยี่ยมบ้าพรไงคะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็อยู่คุยเป็นเพื่อนพี่สินก่อนสิจ๊ะ ปกติก็แทบไม่มีโอกาสได้เจอกันเลย”

“อืม...ก็ได้ค่ะ”

จิรสินได้ยินเสียงหวานๆ รับคำอย่างว่าง่ายทั้งที่อาจไม่เต็มใจอยู่

ต่อแล้วก็ได้ เพราะแม่นกกระเต็นดูเป็นคนระแวงระวังตัวอยู่พอสมควร
แม้ตอนที่อยู่ในงานมอเตอร์โชว์หล่อนจะยิ้มให้เขาแทบตลอดเวลา แต่
ตอนนี้เขากลับไม่เห็นรอยยิ้มนั้นอีกเลย

“เวลาแม่ป่วยก็ได้กระเต็นนี่แหละที่แวะมาเยี่ยมอยู่บ่อยๆ”
จรัสพรบอกกับลูกชายเพื่อหวังว่าเขาจะรู้สึกดีขึ้นบ้างกับคนในบ้าน
ภูานันทร

แต่เขากลับทำหน้านิ่งๆ เหมือนไม่ยินดียินร้ายกับเรื่องที่เพิ่ง
ได้ยิน ความรู้สึกที่ฝังอยู่ในใจเด็กชายตัวเล็กๆ คนนั้นคงยากที่จะลบ
เลือนไปได้เพียงแค่การกระทำของใครบางคน หรือคำพูดสวยหรูเพียง
ไม่กี่คำ

หลังจากที่พ่อเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุในตอนที่เขาอายุเพียง
ห้าขวบ จิรสินได้เข้ามาอยู่ในบ้านภูานันทรพร้อมกับแม่ที่ไม่รู้จะหัน
หน้าไปพึ่งใคร จำใจต้องกลับมาที่บ้านและขอความเห็นใจจากตาวิช
และทุกๆ คนในครอบครัว เพราะเคยหนีออกจากบ้านไปโดยไม่ฟังเสียง
ทัดทานจากใคร ตอนนั้นคุณยายยังมีชีวิตอยู่และเป็นเพียงคนเดียวที่
สงสารแม่ จึงขอร้องให้ตาวิชยอมรับแม่กลับมาอยู่ที่บ้าน

นับจากนั้นชีวิตของจิรสินก็เต็มไปด้วยความมืดมน เพราะเขา
กับแม่ต้องอยู่แบบคนอาศัย จากคำสั่งของตาวิชที่สั่งใครต่อใครใน
บ้านให้หลงโทษลูกสาวคนกลางที่ไม่เชื่อฟังและหนีออกจากบ้านไป
แต่งงานกับผู้ชายจนๆ จนสุดท้ายก็ต้องชมซานกลับมาตายรัง โดยไม่มี
ทรัพย์สินใดๆ ติดตัวมาเลย

เรื่องนี้ลามไปถึงครอบครัวของตาธารินทร์ที่อยู่บ้านอีกหลัง
ภายในรั้วเดียวกันที่ต่างพากันรังเกียจสองแม่ลูก โดยเฉพาะเด็กที่มีเชื้อ
แขกอาหรับผสมอย่างจิรสิน

ในบรรดารุ่นหลาน จิรสินถือว่าอายุมากที่สุด แต่เขากลับถูกทั้ง
หลานชายและหลานสาวของตาวิชทั้งสองคนเรียกจิกหัวว่า ใ้ลูกแขก

ไอ้เด็กข้างถนน หรือไอ้ลูกไม่มีพ่อ และถูกเรียกว่าไอ้สิน แม้แต่คนรับใช้ก็ไม่เว้น เพราะตาวิชและพี่น้องของแม่ต่างสนับสนุนให้ทุกคนเรียกอย่างนั้นด้วยความเกลียดชัง

สิ่งที่จิริสินจำได้ติดหูติดตาอีกอย่างก็คือ น้ำตาของแม่ที่แทบไม่เคยเหือดแห้ง แม่พ่อจะตายไปหลายปีแล้ว

หลังจากทนอยู่ท่ามกลางผู้คนทีแสนโหดร้ายเป็นเวลาถึงแปดปีเต็ม สู้ตายเด็กชายอายุเพียงสิบสามปีก็ต้องหนีออกจากบ้านไปทั้งที่แม่ก็เริ่มป่วยกระเสาะกระแสะ แต่เขาก็ไม่มีทางเลือก เพราะถูกบีบบังคับทั้งชีวิต และครั้งหลังสุดเขาถูกป่าอำไพซึ่งเป็นคนควบคุมเรื่องการเงินภายในบ้านบังคับให้ออกจากโรงเรียนมาทำงานบ้านแทนคนรับใช้ที่เพิ่งลาออกไปหนึ่งคน

ความทรงจำเกี่ยวกับบ้านญานันทรสำหรับจิริสินจึงแทบไม่มีอะไรให้จดจำนอกจากความโหดร้ายและความคับแค้นใจ ที่แม้จะพยายามลืมแล้ว แต่กลับไม่เคยทำสำเร็จตามที่แม่ขอร้องสักครั้ง

“พี่สินมาถึงกรุงเทพฯ ตั้งแต่เมื่อไรคะ” กิรินถามหลังจากเดินเข้ามาหาคนที่นั่งอยู่บนโซฟาสีเขียวตัวใหญ่แบบเข้ามูมเป็นรูปตัวแอล

“วันที่ผมไปพาแม่มาเข้าโรงพยาบาล” เขาตอบสั้นๆ และไม่ยอมแทนตัวเองว่าพี่ เพราะยังไม่พร้อมจะนับญาติกับใครในตอนนี้อยู่ ตั้งแต่รู้ว่าสาวสวยที่ถูกตาต้องใจกลับกลายเป็นพวกญานันทรที่มักจะยกเลียดผู้ดีเต็มตัวของตนเองเพื่อชมคนอื่นให้ต่ำกว่า เขาก็แทบหมดความรู้สึกชื่นชมหรือตื่นเต้นยินดี

สำหรับจิริสินแล้ว ญานันทรคือเครื่องหมายกากบาทในอารมณ์สำหรับเขา

“ป่าพรบวมานานแล้วคะ โชคดีนะคะที่พี่สินพามารักษาตัวในโรงพยาบาลดีๆ แบบนี้ อีกไม่นานก็คงหายดี”

จิริสินมองร่างเพรียวบางในกางเกงยีนที่รัดรั้งทุกสัดส่วนอย่าง

ไม่คิดจะเกรงใจอีกต่อไป ในเมื่อหล่อนเป็นญานันทรก็ไม่ต้องได้
รับเกียรติใดๆ จากเขา เพราะเขาก็ไม่เคยได้รับจากคนพวกนั้นเช่นกัน
และดูเหมือนว่าหล่อนจะรู้สึกได้จากสายตาที่มองสำรวจอย่างจวบจ้วง
ของเขาจึงแสดงอาการประหม่าออกมาให้เห็น ซึ่งทำให้ชายหนุ่มต้อง
กระตุกยิ้มแบบเหยียดๆ

ตอนเป็นพรตตี๋นุ่กระโปรงสั้นๆ โซ้วซาอ่อนอยู่ตามงาน ไม่เห็น
ทำท่าเก๋เงินเลยสักนิด ทั้งที่มีผู้ชายเดินเข้าไปหาแทบไม่ซ้ำหน้า แถม
บางคนก็มองจนแทบจะทะลุเสื้อผ้าเข้าไปถ้าทำได้ แต่ทำไมตอนนี้กลับ
มาทำท่าประดักประเดิดเหมือนไม่เคยถูกใครมองมาก่อน

“แต่คนที่นี่ก็ไม่มีใครคิดจะพาผู้หญิงแก่และป่วยไปหาหมอ”

“พี่สินโกรธหรือคะ” หญิงสาวตัดสินใจถามออกไป เพราะดูจาก
สีหน้าของเขาในตอนนั้นก็พอเดาได้ ก่อนจะเดินไปนั่งโดยทิ้งระยะห่าง
จากชายหนุ่มพอสมควร

“ผมไม่ได้โกรธคุณ” เขาตอบเหมือนพยายามจะบอกตัวเองว่า
แม่สาวน้อยคนนั้นไม่รู้เรื่องอะไรด้วย ตอนนั้นหล่อนอาจจะเพิ่งเกิดเพราะ
เรื่องมันก็ผ่านมายี่สิบเอ็ดปีแล้ว

กินรินพยักหน้ารับคำ แม้จะไม่รู้เรื่องความหลังครั้งเก่าใดๆ แต่
หล่อนก็รู้มาตลอดว่าทุกคนในบ้านญานันทรปฏิบัติต่อป่าพรไม่เหมือน
ญาติพี่น้องคนอื่นๆ แม้แต่ที่พักก็ยังคงอยู่ด้านหลังใกล้กับเรือนคนรับ
ใช้ ซึ่งตอนนี้มีเหลืออยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น ไม่คึกคักเหมือนในอดีต

“ขอบคุณที่อุตสาหะมีน้ำใจทำอาหารเข้ามาให้แม่”

“กระเต็นเป็นห่วงป่าพรนะคะ แล้วทุกคนก็คงเป็นห่วงเหมือนกัน”

“จั้นเหวอ” จิรสินทำหน้าที่เหมือนได้ยินเรื่องเหลือเชื่อ

“เออ...ถ้าป่าพรหายดีแล้วกลับบ้านไปคราวนี้ กระเต็นจะคุยกับ
คุณปู่วชเรื่องป่าพรให้ชนะคะ” กินรินรีบขันอาสาเพราะไม่อยากจะ

รู้สึกแย่กับคนในบ้านมากไปกว่านี้ และสงสารคนป่วยอย่างป่าพร
อีกด้วย

“คุยเรื่องอะไร”

“ก็คุยทุกเรื่อง อย่างเช่น...ย้ายป่าพรขึ้นมาอยู่บนเรือนใหญ่”

“ชอบใจ แต่ไม่ต้อง” เขาตัดบทสั้นๆ

“ทำไมล่ะคะพี่ลีน” คนนำเสนอลงถึงกับหน้าเสียว

“ผมจะพาแม่ไปอยู่ที่อื่น”

“พี่ลีน...” หญิงสาวถึงกับพูดไม่ออกในการตัดสินใจของเขา

แต่นี้ก็รู้แล้วว่าชายหนุ่มไม่พอใจมากเพียงใดที่คนในครอบครัว
แทบไม่เคยเหลียวแลแม่ของเขา

“ลีน...จะพาแม่ไปอยู่ไหน” คนป่วยฟังสองหนุ่มสาวคุยกันอยู่
นานแล้วรีบถามขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินแผนการของลูกชาย

“ผมกำลังจะซื้อคอนโด อยากให้แม่ไปอยู่ด้วยกัน” ชายหนุ่ม
ตอบแล้วลุกขึ้นเดินไปที่ข้างเตียง เพราะรู้ว่าแม่อาจคัดค้าน

“ลีน...แม่อยู่ที่บ้านนั้นมานานแล้วนะ แม่อยู่ได้”

“แม่อยู่จนชินต่างหาก จนรู้สึกว่าจะไม่ต้องทนกับอะไรหรือใครอีก
แล้ว”

“ไม่ใช่เลยลูก แม่อยู่ที่นั่นได้เพราะทุกคนคือพี่น้องของแม่”

“เอาไว้คุยกันทีหลังนะครับ แม่พักผ่อนก่อนดีกว่า ผมไม่อยาก
ให้แม่คิดอะไรตอนนี้”

กินรินได้ยินการสนทนาของสองคนแม่ลูกจึงลุกขึ้นจากโซฟา
เดินตรงไปที่เตียงเพื่อบอกลาคนป่วยก่อนกลับ

“กระเต็นกลับก่อนนะคะป่าพร แล้วพุงนี้จะมาเยี่ยมใหม่คะ”
หญิงสาวเอยลาพร้อมกับยกมือไหว้

“จ๊ะ ชอบใจมากนะจ๊ะ ฝากบอกแม่ด้วยว่ากับข้าวอร่อยมาก”

“กลับก่อนนะคะพี่ลีน” หล่อนหันมายกมือไหว้เพื่ออำลาเช่นกัน

“สิน เดินไปส่งน้องน้อยสิ”

“เชิญครับ”

เขาผายมือให้หล่อนเดินนำออกจากห้องไปก่อน แต่กินรินเดินไปหยิบกระเป๋าเก็บตุ๊กผ้าใส่ปืนโตและกระตักน้ำชุป จิรสินจึงต้องยื่นมือออกไปรับเพื่อช่วยถือตามมารยาท ก่อนจะเดินออกจากห้องไปพร้อมๆ กัน

“ส่งแค่นี้ก็ได้ค่ะ” หญิงสาวบอกเขาตรงหน้าลิฟต์

“ไม่เป็นไร จะเดินไปส่งที่รถ”

“ขอบคุณค่ะ” กินรินตอบด้วยความอึดอัด เขาดูไม่ค่อยเป็นมิตรกับหล่อนมากนัก และนั่นคงรวมไปถึงทุกคนในบ้านญานันท์ด้วย

เมื่ออยู่ในลิฟต์ด้วยกันตามลำพัง จิรสินเห็นว่าหญิงสาว

ก้มหน้าลงเหมือนไม่อยากสบตากับเขาซึ่งยืนอยู่ตรงข้าม เขาจึงใช้เวลาที่มีอยู่เพียงน้อยนิดมองสำรวจใบหน้าสวยอ่อนหวานและเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนเป็นลอนสวยที่ถูกรวบไว้แบบง่ายๆ ด้วยกิ๊บตัวใหญ่ เปิดโบหน้าเรียกรูปร่างชวนมอง

ไม่เท่านั้นยังมองเลยลงมาที่ลำคอเรียวยาวเสลา จนกระทั่งมาถึงเนินอกอิมที่มีเสื้อสีขาวเนื้อบางปกปิดอยู่ แขนเปลือยกลมกลิ้งทั้งสองข้างนวลเนียนละเอียดน่าสัมผัส ทำให้คิดไปถึงภาพวาดนางกินรีเปลือยอกที่เพิ่งเปิดดูเมื่อครู่นี้

จิรสินต้องรีบสกัดความคิดของตนเอง ขณะที่อีกเสียงหนึ่งก็บอกข้างหูว่าอยากจะทำอะไรก็คิดไป ไม่เห็นต้องแคร์ หล่อนก็เป็นพวกญานันท์ที่ชอบดูถูกคนอื่น แล้วถ้าจะโดนใครสักคนดูถูกบ้างจะเป็นไรไป

‘ทำไมนายไม่ทำอะไรสักอย่างให้พวกนั้นรู้สำนึกบ้างล่ะ!’

ความคิดนี้ทำให้จิรสินต้องสูดลมหายใจลึกเพื่อระงับอารมณ์

และความคิดที่ผุดขึ้นมา เขาไม่รู้สึกรู้สึกลับใจกับความคิดของตนเองที่ถูกฝังอยู่ในใจมานาน ทุกวันนี้พวกภูษานันทรก็ไม่เคยให้อภัยและคิดจะญาติดีกับแม่ของเขาซึ่งมีสายเลือดเดียวกัน

“ทำไมลูกผู้ดีอย่างคุณต้องไปเป็นพรตที่อยู่ตามงานโชวี” เขาโพล่งออกไปแบบไม่เกรงใจว่าคนฟังจะรู้สึกอย่างไร แม้จะรู้จากแม่มาส์กระยะหนึ่งแล้วว่า ปัจจุบันบ้านภูษานันทรไม่สมบูรณ์พูนสุขและร่ำรวยเหมือนในอดีต เพราะต่างคนต่างใช้เงินอย่างสุรุ่ยสุร่าย แทบไม่มีใครหาเงินเข้าบ้าน เขาคิดว่าแม่หมายถึงเฉพาะครอบครัวของตาวิชเท่านั้น แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่าทางบ้านตาธารินทร์ก็อาจจะย่ำแย่ด้วยเช่นกัน

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมาทันที แต่เหมือนยังนึกคำตอบไม่ได้ “กระเด็นเห็นเพื่อนทำแล้วรวยได้ดี ก็เลยลองสมัครทำดูบ้าง”

“ตาธารินทร์ไม่ว่าเอาหรือไง”

“ว่าทำไมคะ”

“ก็หลานสาวไปยื่นโชวีอยู่ตามงานรถยนต์ แล้วในงานก็มีแต่เสียสิ่งทั้งนั้น”

กินรินถึงกับอึ้ง พุดไม่ออก นี่เขามองว่างานพรตดีล่อแหลมและไม่เหมาะที่ผู้หญิงควรจะทำใช่ไหม

ประศุลิปต์เปิดออก การสนทนาจึงต้องหยุดลงเพียงเท่านั้น จิรสินเดินไปส่งหญิงสาวจนถึงที่จอดรถจึงเห็นว่าหล่อนขับรถเบนซ์เก่านั้นคันหนึ่งซึ่งไม่น่าใช้รถของหล่อนอย่างแน่นอน

“คุณยังไม่ได้ตอบเลยว่าตาธารินทร์ไม่ว่าเอาหรือไง แล้วตาวิชด้วยอีกคน ถ้อยศถือศักดิ์กันขนาดนั้น”

“เอ่อ...” กินรินยังรู้สึกอึดอัดเพราะเหมือนกำลังโดนคาดคั้นให้ตอบ

“ว่าไงครับ”

“คุณปู่ทั้งสองคนไม่รู้หรือคะว่ากระเต็นไปทำงานอะไร”

“อ้อ...ถ้ารู้ก็อาจจะไวย เพราะงานแบบนี้คงไม่เหมาะกับผู้ที่สึกเท่าไร”

“พี่สินคะ กระเต็นทำงานสุจริตนะคะ”

“ผมรู้...แล้วถ้าผมมีงานอื่นให้คุณทำล่ะ รายได้ดีกว่าเป็นพริตตีสนใจไหม”

“งานอะไรคะ” กิรินเริ่มมองเขาแบบไม่ไว้ใจ แม้จะเป็นญาติกัน แต่เขากับหล่อนไม่เคยรู้จักกันมาก่อนจึงเดาไม่ได้ว่าเขาเป็นใครกันแน่

“เป็นเลขาฯ ส่วนตัวของผม จะเรียกเงินเดือนเท่าไรก็ได้ ผมยินดีจ่าย” เขาบอกอย่างใจป้ำ

ทว่าคนที่ได้รับข้อเสนอกลับรู้สึกกลัวขึ้นมาเสียเฉยๆ แม้จะอยากได้เงิน แต่คนอย่างกิรินก็มีสมองมากพอจะซุกคิดได้ว่ามีอะไรบางอย่างแอบแฝงหรือไม่ในข้อเสนอ นั้น

“พี่สินทำงานอะไรคะ”

“ผมกำลังจะเข้าไปเป็นผู้บริหารโรงแรมบางกอกพาราไดซ์ปาร์กเลยอยากได้เลขาฯ สักคน”

“เอ่อ...กระเต็นไม่เคยเป็นเลขาฯ มาก่อนนะคะ”

“คุณเรียนจบอะไรมา”

“นิเทศศาสตร์ค่ะ”

“บอกเป็นภาษาอังกฤษได้ไหม ผมเรียนที่เมืองไทยแค่ชั้นมอหนึ่งตอนนี้จำอะไรแทบไม่ได้แล้ว”

“คอมมิวนิสต์หรือาร์ตคะ”

“เรียนจบด้านนี้ก็ใช้ได้ ผมต้องเริ่มงานเดือนหน้านี้แล้ว”

“กระเต็นขอคิดดูก่อนได้ไหมคะ”

“ได้สิครับ นี่นามบัตรผม”

“ถ้าอย่างนั้นกระเต็นขอตัวนะคะ” หญิงสาวเอ่ยลาหลังจากรับ
นามบัตรไป แล้วรีบเปิดประตูขึ้นไปสตาร์ตรถทันที

จิรสินมองตามรถยนต์ที่ค่อยๆ เคลื่อนออกไปจากลานจอดรถ
ชั้นล่างสุดด้วยสายตาครุ่นคิด เขายังไม่รู้ว่าตนเองยื่นข้อเสนอซึ่งเป็น
ความคิดที่เพิ่งเกิดขึ้นมาเมื่อตอนอยู่ในลิฟต์ออกไปเพื่ออะไร

3

ขวัญใจบ้านญานันทร

จิรสินกลับมาที่ห้อง พบว่าแม่นั่งคอยอยู่ด้วยสายตา เป็นกังวลก็พอเดาได้ว่าเป็นเรื่องใด

“ทำไมแม่ไม่นอนพักผ่อนล่ะครับ”

“แม่นอนมาทั้งคืนแล้วนะ แล้วช่วงนี้ก็หลับสนิทกว่าปกติ”

“ก็ดีแล้วครับ ผมไม่อยากให้แม่กังวล” เขาเดินเข้ามาจับมือ ผู้เป็นแม่ด้วยท่าที่อ่อนโยน เพราะรู้ว่านอกจากตนเองแล้ว แม่คงแทบไม่เคยได้รับจากใคร

“แต่เมื่อแม่ได้ยินสินพูดกับกระเต็นเหมือนไม่ค่อยพอใจ อย่าไปแสดงออกกับน้องอย่างนั้นเลยนะลูก น้องเป็นคนดีและคอยช่วยเหลือแม่เท่าที่จะทำได้ ก็อย่างที่สินเห็นวันนี้มันแหละ”

“ครับ” แม่รับปาก แต่ในใจลึกๆ ยังต่อต้านอยู่

“ทุกวันนี้อะไร มันก็ไม่เหมือนเดิมแล้วนะลูก พวกเขาก็ต้องอยู่กันแบบกระเบียดกระเสีย ไม่ได้หรูหราเฟื่องฟูเหมือนยุคก่อน ยิ่งช่วงห้าปีหลังมานี้ยิ่งแย่”

“ทั้งสองบ้านเลยหรือครับ”

“ใช่แล้วลูก เมื่อสามปีก่อนก็เอาบ้านไปจำนองกันหมดทั้งสอง หลัง ป้าอำไผ่ไปทำเรื่องจำนองก่อน ไม่นานทางบ้านตาธารินทร์ก็เอา

ด้วย”

“เอาบ้านไปจำนองแล้วเอาเงินออกมาทำอะไรกันครับ” เขากถามด้วยความสงสัย

“ได้ยินว่าตัดเทพเอาเงินไปลงทุนอะไรสักอย่าง แต่ทางพี่อำไพคงเอามาใช้จ่ายกันนี้แหละ ไม่ได้ไปลงทุนทำอะไรหรอก ใช้ไม่นานมันก็หมดแต่หนี้ยังอยู่”

“ช่วงนี้กำลังเดือดร้อนกันหนักเลยสิครับ หลานสาวตาธารินทร์ถึงได้ต้องออกไปทำงานเป็นพริตตี้ขึ้นโชว์อยู่ตามงาน”

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น นี่แม่ก็สงสารกระเด็นเหลือเกิน เด็กคนนี้มีชีวิตอดทนมากกว่าคนอื่น ๆ ในบ้าน ไม่หยิบหย่องแถมยังเป็นคนมีความคิดดีอีกด้วย”

จิรสินได้ยินแม่ของตนเองชื่นชมเด็กสาวคนนั้นแล้วต้องสลดมหายใจเข้าลึก เขาไม่อยากจะรู้ว่าคนในบ้านหลังนั้นจะเป็นอย่างไร เพราะไม่เคยคิดนับญาติกับใครทั้งสิ้น

“อดทนหรือครับ”

“ใช่จ้ะ แถมยังเป็นคนรักครอบครัว ทุกวันนี้หาเงินได้ที่บาทไม่เคยเก็บไว้เอง ยื่นให้แม่หมดทุกครั้งเพราะรู้ว่าทางบ้านกำลังแย่”

“ดูเหมือนแม่สนิทกับกินรินมากเลยนะครับ” เขาเรียกชื่อจริงของหล่อน เพราะรู้สึกสะดุดใจกับชื่อนี้และเรียกง่ายกว่ากระเต็น

“แม่รู้ว่าสินไม่ชอบคนบ้านนั้น แต่ทุกอย่างต้องมีข้อยกเว้นนะลูก”

“กินรินอายุเท่าไรหรือครับ”

“เพิ่งเรียนจบได้ไม่ถึงปี น่าจะยี่สิบสองแล้วละ”

ตกลงว่าหล่อนเพิ่งเรียนจบมาหยกๆ แล้วอายุยี่สิบสองก็หมายถึงว่าเขาแก่กว่าหนึ่งรอบพอดิบพอดิ

“แล้วบ้านสองหลังนั้นมีโอกาสจะถูกยึดไหมครับ ทุกวันนี้พวก

เขายังมีเงินผ่อนจ่ายค่าบ้านกันอยู่หรือเปล่า”

“ได้ยินกระเต็นบอกว่าพอจ่ายแค่ดอกเบี้ย เงินต้นแทบไม่ได้แตะกันเลย” จรัสพรมองเห็นน้ำคอมสันของบุตรชายด้วยความสงสัย เขาเกิดอยากรู้เรื่องในบ้านภูานันทรขึ้นขึ้นมาทำไม ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยสนใจไยดี

“ผมคิดว่าแม่ควรจะออกมาอยู่กับผม เพราะไม่แนบ้านนั้นอาจจะถูกยึดขึ้นมาวันไหนก็ได้”

“สิน...ทุกวันนี้แม่อยู่ที่นั่นก็สบายดีอยู่แล้วนะลูก”

“สบายดี แต่ทำไมแม่ป่วยแบบนี้ แล้วไม่เห็นจะมีใครสนใจแม่เลยสักคน” จรัสพรอดคำไม่ได้ แม้ว่าวันนี้จะเห็นอยู่ว่ามีอยู่คนหนึ่งที่เป็นห่วงเป็นใยแม่ของตน

“ตอนนี้พวกเขาก็ย้ายแยกกันถ่วนหน้า แม่ไม่อยากจะออกจากบ้านมาในเวลานี้ อยู่กันมาี่สิบกว่าปี แล้วพอถึงเวลาที่พวกเขาเดือดร้อนเรากี่รับเก็บข้าวของหนีออกมาก่อน มันจะดูไม่ดีนะลูก ตอนลำบากไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหนแม่ก็หอบลูกเข้าไปหาพวกเขา”

“เขาไม่ได้ต้อนรับเราสองคนเลยนะครับแม่ ไม่อย่างนั้นผมคงไม่ต้องไปอยู่ถึงฝรั่งเศส”

“คิดเสียว่ามันเป็นโอกาสสิลูก ทุกวันนี้สินก็มีทุกอย่างแบบที่หลายๆ คนได้แต่ฝันถึง” จรัสพรลูบหลังมือลูกชายอย่างปลอบประโลมใจ “แม่เป็นพี่น้องแท้ๆ ของพวกเขาที่ไม่อยากทิ้งกันไปตอนลำบากถึงแม้ว่าแม่จะช่วยอะไรพวกเขาไม่ได้เลย แต่ก็อยากอยู่ด้วยกันไปให้ถึงที่สุด”

“โอ้แม่...แล้วพวกเขาจะรู้ไหมว่าแม่คิดและรู้สึกแบบนี้”

“มันไม่สำคัญหรอกลูก ยังไงตาวิซก็เป็นพ่อแท้ๆ ของแม่นะทุกวันนี้ท่านก็ยังอยู่ แล้วจะให้แม่ทิ้งมาทั้งที่รู้ว่าบ้านหลังนั้นอาจจะถูกยึดขึ้นมาวันไหนก็ได้ แม่ทำไม่ลงหรอก” จรัสพรบอกความในใจกับ

ลูกชายถึงความผูกพันทางสายเลือดที่ยังมีต่อกัน

“แล้วถ้าวันนั้นมาถึง แม่จะทำยังไง พวกเขาคงต้องวงแตกแน่ๆ”

“ถ้ามันเกิดขึ้นจริงๆ แม่จะย้ายออกมาอยู่กับสินนะลูก แล้วตกลงว่าสินจะกลับมาอยู่กรุงเทพฯ แน่นอนแล้วใช่ไหม”

“ครับ...ผมเป็นห่วงแม่ แต่คงต้องไปๆ มาๆ เพราะงานทางโน้นก็มีอยู่ แต่พ่อแม่ทางโน้นก็สนับสนุนให้ผมมาทำธุรกิจที่เมืองไทยตั้งนานแล้ว”

“แม่อีกนี่เกรงใจพ่อแม่บุญธรรมของลูก เขาดีกับลูกของแม่เหลือเกิน อีกรักก็อยากให้ลูกมาอยู่ใกล้ๆ แต่ช่วงนี้แม่ยังออกจากบ้านหลังนั้นไม่ได้ สินเข้าใจแม่นะจ๊ะ” ผู้เป็นแม่บอกด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน เพราะเกรงว่าลูกชายจะน้อยอกน้อยใจที่แม่ไม่ยอมย้ายออกมาพักอยู่ด้วยกัน ทั้งที่ยี่สิบกว่าปีมานี้แทบไม่เคยได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกันเลย

“ผมรู้ว่าแม่เป็นห่วงดาวรัช”

“ตาเขาแก่มากแล้วนะลูก ให้อภัยเขาเถอะนะ”

จิริสินได้ยินน้ำเสียงขอร้องจากแม่แล้วส่ายหน้านิดๆ แม่เป็นคนดีขนาดนี้แต่กลับไม่มีใครสักคนเห็นใจ นั่นทำให้ชายหนุ่มที่เคยเผชิญกับความเจ็บปวดคับแค้นมาอย่างแสนสาหัสยังทำใจยอมรับไม่ได้ เขายังนึกไม่ออกว่าจะให้อภัยพวกภูยานันทรได้อย่างไร

“แต่ที่ผมเจอกับดาวรัชตอนไปรับแม่มารักษาตัว ตาก็ยังเป็นเหมือนเดิม เหยียดคนทั้งที่ตัวเองกำลังจะไม่มีบ้านอยู่”

“สิน...พูดไปก็บาปกรรมเปล่าๆ อย่าไปถือสาคนแก่เลยนะลูก”

“แล้วดาวรัชสนิทสนมกับกินรินหรือครับ เห็นบอกว่าจะไปคุยกับตาเรื่องให้ย้ายแม่ขึ้นมาอยู่บนบ้านใหญ่”

เขาเพิ่งนึกออกถึงเรื่องนี้ เพราะไหนๆ แม่อีกยังไม่ยอมย้ายออกมา คนเป็นลูกก็อยากให้แม่ได้อยู่แบบสบายๆ บ้าง

“แม่อยู่บ้านหลังเล็กข้างหลังก็สบายดีนะลูก อย่างที่สินเห็นนั่น

แหละเป็นส่วนตัวดี อยากรปลุกต้นไม้ดอกไม้อะไรก็ทำไป ไม่ต้องห่วงวุ่นวายกับใคร” จริสพรต้องการให้ลูกชายรับรู้ว่าคุณเองไม่ได้ลำบากลำบากแบบแต่อย่างใดกับการใช้ชีวิตอยู่ในบ้านนั้น

“ส่วนเรื่องที่ผมไม่สบายแล้วไม่มีใครพามารักษาก็อย่าไปว่าอะไรพวกเขาเลย พวกเขาเองก็ชักหน้าไม่ถึงหลังกันอยู่แล้ว ทุกวันนี้แม่ก็เอาเงินที่สิ้นส่งมาให้ช่วยจ่ายค่าน้ำค่าไฟทุกเดือน บางทีก็แบ่งให้พี่อ่ำไฟไว้ซื้อของสดมาให้เด็กรับใช้ทำกับข้าว”

“จนจะแะอยู่แล้วยังต้องมีคนใช้กันอีกหรือครับ” ชายหนุ่มว่าอย่างนี้ก็หมั่นไส้พวกผู้ดีจมไม่ลง

“ก็คนมันเคยมี แล้วหลานๆ ส่วนใหญ่ก็ทำอะไรไม่ค่อยเป็น ไม่เคยหัดทำกันเลย”

จิริสน์สายหน้า ที่ลูกหลานคนอื่นต้องมีคนรับใช้คอยทำทุกอย่างให้ แต่เขาจำได้ไม่เคยลืมว่าบ้ำอ่ำไฟ พี่สาวคนโตของแม่จะให้หลานในได้ออกจากโรงเรียนมาเป็นคนรับใช้ในบ้านเพื่อประหยัดค่าจ้าง โดยไม่สนใจเลยว่าเด็กคนนั้นจะมีอนาคตเป็นอย่างไรทั้งที่ก็เป็นหลานแท้ๆ คนหนึ่งของบ้านญานันทร

แต่เขาไม่เหมือนคนอื่นก็ตรงที่มีพ่อเป็นคนไร้สกุลฐานะชาติแถมจนติดดิน ไม่เท่านั้นยังมีเชื้อสายแขกอิหร่านจากปู่ทวดซึ่งเป็นที่รังเกียจเดียดฉันท์ของพวกญานันทร และจิริสน์ก็ยังมีเค้าน้ำไปทางพ่อมากกว่าแม่อีกด้วย พ่อของเขามีแค่ใบปริญญาเพียงอย่างเดียวที่พอเชิดหน้าชูตาได้ แต่นั่นก็ไม่มากพอจะเทียบเทียมคนในตระกูลของแม่ที่เป็นผู้ดีเก่า

“กระเต็นสนิทกับแทบทุกคนในบ้าน ไม่เว้นแม้แต่แม่อย่างที่คุณเห็น” จริสพรวกกลับมามีเล้าถึงหลานสาวคนสวยพร้อมกับอมยิ้มบางๆ “ตาธารินทร์กับตาธวัชหลงรักแม่นกกระเต็นกันทั้งคู่ เพราะตอนเด็กๆ ช่างพูดช่างคุยแถมเอาใจเก่ง เรียกว่าหลงกันทั้งบ้านจนกลายเป็น

หลานสาวคนโปรดมาจนถึงวันนี้”

“ถ้ากินรินไปคุยกับตาธวัชก็อาจจะสำเร็จซะใหม่ครับ”

“แม้ก็คิดว่าเป็นไปได้ เพราะเด็กคนนี้ช่างอ่อนผู้ใหญ่ ขอบอะไร
ได้ทุกที่จนไม่ค่อยกินเส้นกับพิสนี ลูกสาวของน้ำประภา”

“นั่นเหรอกครับ แต่ดูเหมือนอายุห่างกันอยู่นะครับ ผมจำได้ว่า
พิสนีน่าจะอายุน้อยกว่าผมสักสามสี่ปี”

“ใช่จะ พิสนีอายุสามสิบแล้วละมังแต่ยังไม่แต่งงานแต่งงาน
ธนดล ลูกชายป่าอำไพบ็สามสิบสองแล้ว ยังโสดเหมือนกัน แต่ดูท่าว่า
กระเด็นคงจะอยู่เป็นโสดไม่นานเหมือนอย่างคนอื่น”

“ท่าไมละครับ” จิรสินได้ยินแล้วรู้สึกหัวใจกระตุก หรือว่า...
หล่อนมีคนรักแล้ว

“ก็ทั้งสวยทั้งเอาใจเก่งอย่างนี้ ผู้ชายที่ไหนจะไม่อยากได้ อีกไม่
นานคงมีใครมาขอลูกสาวน้ำหัดเทพแน่ๆ คอยดูสิ”

“เอ่อ...น้ำหัดเทพน่าจะหวงลูกสาว รวมทั้งตาธารินทร์ด้วย ไม่น่า
จะยอมยกให้ใครง่าย”

“เขาก็หวงแม่นกกระเด็นกันทั้งบ้านนั่นแหละ เพราะเป็นขวัญใจ
บ้านญานันท์ธรมมาตั้งแต่ไหนแต่ไร แม่เคยได้ยินเด็กๆ ในครัวคุยกันว่า
ธนดลก็แอบชอบกระเด็น แต่คงติดที่เป็นญาติใกล้ชิดกันเลยไม่กล้า
แสดงออกมากนัก แล้วอีกอย่าง ฝ่ายกระเด็นก็ดูเฉยๆ ไม่มีท่าทีอะไร”

สิ่งที่ได้รับรู้เพิ่มเติมทำให้จิรสินต้องคิดใคร่ครวญเกี่ยวกับหญิง
สาวที่อยู่เ็นหัวข้อสนทนาอย่างช่วยไม่ได้ ทั้งที่เขาไม่เคยนึกอยากข้อง
แะกับคนบ้านนั้น แต่เหตุใดคราวนี้กลับสนใจใคร่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง

“รวมทั้งเป็นหลานสาวคนโปรดของแม่ด้วยซะใหม่ครับ”

“ก็มีแค่คนเดียวนี่แหละที่คุยกับแม่ ก็เลยนึกสงสัยว่าถ้าบ้านจะ
ต้องถูกยึดขึ้นมาจริงๆ แล้วกระเด็นจะทำยังไง ถ้ามีใครมาขอแต่งงาน
ออกไปก่อนก็คงดี”

คนฟังได้ยินแล้วถึงกับสลดหายใจลึก เพราะไม่อยากให้บางสิ่งที่แม่พูดเกิดขึ้น แต่ดูเหมือนนั่นคงเป็นทางรอดเดียวของแม่จนกระทั่งในตอนนี้

‘แล้วทำไมนายไม่ไปขอหล่อนแต่งงานเสียเลย ก่อนที่จะมีใครมาขอตัดหน้า!’

จิรสินหายใจสะดุดกับเสียงเล็กๆ ในหัวที่ดังขึ้นมา

‘ไม่! นายจะมีเมียเป็นพวกญานันทรไม่ได้เป็นอันขาด’

เสียงที่เริ่มตีกันอยู่ในหัวทำให้ชายหนุ่มเผลอยกมือขึ้นลูบหน้า จากนั้นก็เริ่มดึงสติกลับมาได้ แต่ใจก็ยังคงนึกถึงเรื่องราวในบ้านญานันทรตามที่แม่เล่าให้ฟัง

“สิน...ถ้าแม่จะขอร้องอะไรบางอย่างจากลูกจะได้ไหม” จริสพรตัดสินใจถามในสิ่งที่คิดทบทวนมาหลายวันตั้งแต่อาการเริ่มดีขึ้น

“ขออะไรครับ”

“ตอนนี้สินมีเงินเยอะมากเลยใช้ใหม่ลูก ถึงขนาดจะซื้อกิจการโรงแรมใหญ่ๆ อย่างที่เล่าให้แม่ฟัง”

“ครับ แต่นั่นไม่ใช่เงินของผมทั้งหมด”

“แล้วสินพอจะมีเงินเอามาช่วยที่บ้านแม่บ้างไหม”

“บ้านแม่?”

ทั้งแม่และลูกชายต่างสบตากันอยู่นาน เพราะเข้าใจความหมายทั้งหมดโดยไม่ต้องอธิบายให้มากความ

จิรสินถอนหายใจอย่างหนักอก แม่ยังคงนึกอยู่เสมอว่าที่นั่นคือบ้านของแม่ ทั้งที่ไม่มีใครอยากให้แม่อยู่แม้แต่คนเดียว ถ้าไม่มีคุณยายเสียคน แม่ก็คงหมดโอกาสได้กลับเข้าไปอาศัยอยู่ในบ้านที่ตัวเองเคยอยู่มาตั้งแต่เกิด

“แม่จะให้ผมช่วยเรื่องที่พักเขาเอาบ้านไปจ้างองใช้ไหมครับ” เขาถามหลังจากนั่งคิดอยู่ชั่วครู่

“ใช่แล้วลูก แม่เป็นห่วงดาวรัช แก่ปานนี้แล้วถ้าต้องออกไป
ระหกระเหินจะทำยังไง”

“ตาชอบดูลูกคนจน คนไม่มีสกุลว่าเป็นพวกข้างถนน ก็ลองให้
ตาออกไปเร่ร่อนตามถนนบ้างก็น่าจะดี จะได้ว่ารู้ว่าคุณอื่นเขารู้สึกยังไง”

“ได้...ลูกเอ๊ย อย่าพูดอะไรอย่างนี้เลย ยังไงท่านก็เป็นคุณตาของ
ลูกนะ”

“ผมไม่นับญาติกับใครมานานแล้ว แม่ก็รู้นี่ครับ”

“คนเราหนีตัวเองไม่พ้นหรอกลูก แม่อยากให้คุณคิดดูอีกทีได้
ไหม”

เจ้าของร่างสูงใหญ่ที่มีใบหน้าคมสันผิวดำไปจากชายไทยทั่วไป
เบือนหน้าหนีไปจากแม่ แล้วถอนหายใจออกมาอีกเฮือกด้วยความ
อึดอัดใจ

ถ้าแม่ขออย่างอื่น ถึงต้องจ่ายมากกว่านี้เขาก็ยินดีจะเซ็นเช็คให้
ทันทีแบบไม่ต้องคิด แต่นี่เขาต้องเอาเงินที่ตนเองหามาด้วยน้ำพัก
น้ำแรงและมันสมองไปช่วยคนใจดำอย่างพวกภูยานั้นทรออย่างนั้นหรือ

ชายหนุ่มก้มหน้าลงเพื่อใช้ความคิดอย่างหนักในเรื่องที่ผู้เป็นแม่
ขอร้อง “ก็ได้ครับแม่” เขาเงยหน้าขึ้นตอบรับหลังจากใคร่ครวญอยู่
ชั่วครู่

“สิน!” จรัสพรเรียกชื่อลูกชายด้วยความดีใจ หน้าตาคนป่วยดู
ดีขึ้นในช่วงพริบตาจนคนเป็นลูกอดยิ้มออกมาไม่ได้ที่คำตอบของตนเอง
ทำให้แม่แทบจะหายป่วยในทันที และนี่คงเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้เขารู้สึก
ดีในเวลานี้

“ลูกพูดจริงๆ นะ” คนที่กำลังดีใจถามย้ำอีกครั้ง เพราะเห็นว่า
สีหน้าแววดตาของลูกดูเปลี่ยนไปจากที่หนักอกหนักใจ กลับกลายเป็น
มีแววมุ่งมาดปรารถนาบางอย่างปรากฏขึ้นมาแทนที่

“ครับ”

“แม่ดีใจที่สุดเลยลูกที่สืบนยอมให้อภัยญาติพี่น้องของแม่ แล้ว
คิดจะช่วยเหลือพวกเขา”

จรัสสินไม่ได้ตอบว่าเขาให้อภัยแล้วหรือไม่ รู้แต่ว่าเขาจะช่วยให้
ตาวัวชกับญานันทรทุกคนมีบ้านอยู่ต่อไปตามที่แม่ขอเท่านั้น แต่คน
บ้านนั้นจะต้องสำนึกด้วยว่าในโลกนี้ไม่มีอะไรฟรี ทุกสิ่งทุกอย่างย่อม
ต้องมีราคาค่างวดและทุกคนต้องจ่ายคืน

เขาจะเรียกร้องค่าตอบแทนให้มากที่สุดและค้ำค่าเงินที่ต้องจ่าย
ไปทุกบาททุกสตางค์ คอยดู!

“แม่อย่าเพิ่งบอกเรื่องนี้กับใครนะครับ ผมจะจัดการทุกอย่าง
เอง”

“ได้จ้ะลูก” จรัสพรรีบรับปากแข็งขันด้วยความดีใจ

“ผมจะช่วยคนบ้านนั้น แล้วถ้าผมทำอะไรลงไปแม่ต้องเชื่อใจ
ผมนะครับว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย”

“แม่เชื่อลูก เพราะสินรับปากแม่แล้ว”

“ยังไงตาวัวชก็จะมีบ้านอยู่ตลอดไปแน่ๆ อย่างที่แม่ต้องการ”

“จ้ะลูก” จรัสพรยื่นแขนโอบกอดร่างสูงใหญ่ที่โน้มตัวลงมาหา
ด้วยความปลาบปลื้มใจ อ้อมแขนแข็งแรงอบอุ่นของคนเป็นลูก
สวมกอดร่างบอบบางของแม่ไว้เช่นกัน

4

คนที่เปลี่ยนไป

ตลอดทางที่ขับรถเบนซ์คันเก่ากลับมาถึงบ้าน จิตใจของ กิรินยังเต็มไปด้วยความสับสนอลหม่านนับตั้งแต่ได้เห็นหน้าชายหนุ่ม คนนั้นอีกครั้งอย่างไม่คาดคิด

จิรสิน คนที่จองรถเบนซ์รุ่นล่าสุดในงานมอเตอร์โชว์เป็นลูกชายของป่าพรไปได้อย่างไร มาถึงตอนนี้หล่อนก็ยังแทบไม่อยากจะ

วันนั้นเพื่อนๆ ที่มาออกงานด้วยกันต่างก็เดากันว่า เขาน่าจะเป็นลูกครึ่งฝรั่ง หรือไม่ก็เป็นหนุ่มไฮโซสักคนที่ไปอยู่เมืองนอกมานาน จนพูดไทยไม่ค่อยชัด เพราะปลายเสียงออกสำเนียงฝรั่งให้ได้ยินแทบทุกคำ แต่เสียงส่วนใหญ่ลงความเห็นว่าเขาเป็นลูกครึ่งเพราะมีเค้าหน้าฝรั่ง ดูยังไงก็ไม่ใช่คนไทยแท้แน่ๆ

แต่วันนี้หล่อนได้คำตอบแล้วว่าเขาไม่ใช่ลูกครึ่งฝรั่ง เพราะสามีป่าพรที่เสียชีวิตไปไม่ใช่ฝรั่งแน่นอน แต่ทำไมหน้าตาเขาถึงดูไม่ค่อยเหมือนคนไทยนัก นอกจากผิวสีแทนเท่านั้นที่บ่งบอกว่าเป็นคนไทย

แล้วที่หล่อนกำลังรู้สึกสับสนไม่ใช่เพราะเรื่องหน้าตาของเขา แต่เป็นเรื่องที่เขาทำที่แปลกๆ ดูไม่ค่อยเป็นมิตร แต่สุดท้ายกลับมาชวนให้ไปเป็นเลขาฯ ส่วนตัว

‘แล้วใครจะกล้าไปทำงานด้วยล่ะ!’

“ป้าพรเป็นยังไงบ้าง ดีขึ้นรึยัง” พิมพาถามลูกสาวทันทีที่เห็นหน้า

นอกจากกินรินแล้ว ในบ้านญานันทกรก็ยังมีพิมพาอีกคนที่ไม่รังเกียจจรัลพร แถมยังรู้สึกสงสารเสียด้วยซ้ำกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น พิมพาเป็นเพียงสะใภ้จึงไม่มีอารมณ์ร่วมเรื่องที่จรัลพรเคยหนีออกไปแต่งงานกับผู้ชายคนหนึ่งที่พ่อแม่ไม่ยอมรับ แต่ก็แสดงความเห็นใจอีกฝ่ายมากนักไม่ได้ เพราะเกรงใจคนอื่น ๆ จึงทำได้แค่แอบแหวะเวียนไปดูแลและทักทายกันบ้างเท่าที่พอมีโอกาส

“ดีขึ้นมากเลยคะ ได้รักษาในโรงพยาบาลอันดับหนึ่งในกรุงเทพฯ ยังไงก็ต้องหายแน่ๆ”

“อย่าเสียงดังไปลูก” ผู้เป็นแม่เดินเข้ามาแตะแขนลูกสาว “ไปคุยกันในห้องดีกว่า เอาของวางไว้ตรงนี่ก่อน”

“คะ” กินรินจึงวางถุงผ้าที่ใส่ปืนโตกลับมาลงบนโต๊ะ แล้วเดินตามแม่ไปที่ห้องนอนของตนเอง

“โรงพยาบาลเอกชนค่ารักษาแพงหูฉี่เลยนะลูก แล้วเด็กสินนั้น มีเงินจ่ายหรือ นี้อ้าพรเข้าโรงพยาบาลมาตั้งกี่วันแล้ว มีหวังหมดตัวกันพอดี”

“ทำไมแม่เรียกเขาอย่างนั้นคะ ตอนนี้เขาไม่เด็กแล้วนะ น่าจะอายุสามสิบกว่าแล้ว”

“ก็แม่ไม่เคยเจอเขาอีกเลยนี่ ตอนที่มารับป้าพรไปโรงพยาบาลก็ไม่ทันได้เจอกัน” พิมพาเพิ่งนึกออกว่าป้านี้เด็กสินน่าจะโตเป็นหนุ่มเต็มตัวแล้ว

“เขาคงไม่หมดตัวหรอกคะ แม่ไม่ต้องห่วงหรอก วันก่อนเขาเพิ่งไปจองรถเบนซ์ในงานราคาตั้งหลายล้าน”

“จริงหรือลูก”

“คะ แต่กระเต็นไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร ยังนึกว่าเป็นลูกครึ่งฝรั่ง

หน้าตาเขาไม่ค่อยเหมือนคนไทยแท้ๆ เลยค่ะ”

“ถ้าเขารวยจริงๆ ก็ช่างเถอะ แม่ก็อดเป็นห่วงไม่ได้ กลัวจะเดือดร้อนตอนจะเอาคนป่วยออกจากโรงพยาบาล หลายคนแทบอยากจะฆ่าตัวตายไปเลยกับค่ารักษามหาโหด รักษาตัวหายแล้วแต่ต้องมานั่งใช้หนี้ต่อ”

“คงไม่หอรอกะแม่ ทำทางพีลีนเขามีเงิน แล้วหน้าตาฉลาดออกอย่างนั้นก็คงพอรู้ที่อยู่หรือกว่าโรงพยาบาลเอกชนซาร์จคาร์รักษาแพงแคไหน” กิรินยืนยันเพื่อให้แม่สบายใจหายห่วงเรื่องนี้

“อ้อ...แล้วตอนนี้ลีนเขาหน้าตาเหมือนฝรั่งหรือ สงสัยไปอยู่กับฝรั่งนานหน้าเลยเปลี่ยน”

“ตอนเด็กๆ เขาไม่เหมือนฝรั่งหรือคะ” กิรินถามเพราะไม่เคยเห็นหน้าตาจิรลีนตอนเป็นเด็ก

“แม่จำได้ว่าตอนเด็ก ตัวผอมๆ ผิวคล้ำๆ หน้อย แต่ไม่ถึงกับดำ เป็นเหนียงหอรกนะ แต่หน้าเข้มกว่าเด็กไทยทั่วไป ได้ยินว่าพ่อเขามีเชื้อแขกทางอาหรับหรือเปอร์เซียอะไรโน่น ทั้งคุณปู่เรากับปู่ใหญ่ถึงได้ไม่ยอมรับ คงรังเกียจว่าเป็นลูกแขก ไม่มีหัวนอนปลายเท้า”

กิรินฟังเรื่องราวด้วยความรู้สึกเหลือเชื่อ ทั้งเรื่องที่เขาไม่มีเชื้อฝรั่ง แต่กลับกลายเป็นแขกอาหรับหรือเปอร์เซีย แล้วยังเรื่องที่บรรดาคณูปูต่างรังเกียจหลานตัวเองเพราะมีเชื้อสายแขกอยู่ในตัว โดยที่คนรุ่นใหม่ออย่างหล่อนแทบไม่รู้สึกละเลยอะไรเลยว่าใครจะมีเชื้อชาติไหน เพราะทุกวันนี้ประเทศไทยเต็มไปด้วยผู้คนหลากหลายเชื้อชาติปะปนกันจนแทบแยกไม่ออก

“ที่จริงฝรั่งกับแขกชวาก็ดูคล้ายๆ กันอยู่นะ หน้าคมๆ จมูกโด่งๆ เหมือนกัน” พิมพาพูดแล้วก็นึกอยากเห็นหน้าลูกชายของจรัสพลสักครั้งว่าจะเปลี่ยนไปแค่ไหน

“คะ จริงๆ แล้วคนเปอร์เซียหรือแขกชว หรือพวกชนเผ่าอารยัน

ก็จัดว่าเป็นเผ่าพันธุ์คอเคเซียนเหมือนกับฝรั่ง บางครั้งก็แทบแยกไม่ออก”

“แต่คนบ้านนี้ไม่ปลื้มนะลูก หนูจะพูดอะไรก็ระวังๆ หน่อย”

“แต่พี่สินดูดีนะคะแม่ ทำไมคุณปู่ใหญ่ยังไม่ชอบใจอีก”

“คนแก่ก็อย่างนี้แหละ ฝังใจอะไรแล้วเบเลี่ยนยาก ปู่เราเองก็เหมือนกัน”

“ดูท่าทางพี่สินก็คงไม่ค่อยพอใจพวกเราจะอะ” กิรินรู้สึกอึดอัดจนต้องเล่าให้แม่ฟัง

“เขาพูดไม่ดีกับกระเต็นหรือลูก”

“ก็ไม่เชิงอะ แต่ดูระแวงๆ เหมือนกลัวว่าเราจะคิดไม่ดีกับเขา เป็นเพราะเขาเคยโดนมาเยอะตอนเด็กๆ ไซ้ใหม่คะ” กิรินสรุปตามที่ไต่ถามจากผู้เป็นแม่ เพราะก่อนหน้านี้แทบไม่เคยมีใครเอ่ยถึงเรื่องราวของจิรสินมาก่อน

“มันก็นานมาแล้วนะ แม่เองก็เข้ามาอยู่บ้านนี้ทีหลัง รู้แต่ว่าพวกพี่อ่าไฟกับพี่ประภาไม่ค่อยชอบหลานเลยรวมโขกสับกันใหญ่ ก็โดนกันหนักหนาทั้งแม่ทั้งลูกนั่นแหละ แม่เองเป็นแค่สะใภ้ไม่รู้จะไปช่วยยังไง แล้วมารู้ทีหลังจากพ่อของหนูว่าคุณปู่ทั้งสองคนโกรธมากที่ป้าพรหนีออกไปแต่งงานกับพ่อของสิน พอกลับมาก็จะไม่ยอมให้เข้าบ้าน แต่คุณย่าบ้านโน้นขอร้องให้รับไว้”

“เรื่องแค่นี้เองหรือคะที่ถึงกับต้องโกรธเกลียดกัน พี่สินก็เลยต้องหนีออกไปไซ้ใหม่”

“ไซ้...ตอนนั้นน่าจะลักลอบสามหรือสี่ปีนั่นแหละ เด็กผู้ชายกำลังจะย่างเข้าวัยรุ่นนอนอยู่แบบนี้ไม่ไหวหรอก ขนาดเด็กบางคนพ่อแม่เลี้ยงอย่างดียังไม่วายเสียผู้เสียคน นี่ดีนะว่าสินเขารักดี พอได้ไปอยู่ที่ดีๆ กับคนดีๆ เลยสร้างตัวจนมีฐานะขึ้นมาได้”

“เขาบอกกระเต็นว่าอยากพาแม่ออกจากบ้านนี้ไปอยู่ด้วยกัน

ค่ะ”

“มันก็น่าอยู่หรอกนะ มาเห็นแม่อยู่บ้านเล็กใกล้กับเรือนคนใช้ แล้วตัวเองรวยขนาดนั้นใครจะรับได้”

“ก็สมควรแล้วที่เขาไม่ยกญาติดีกับ...เรา” กิรินพิมพ์เบาๆ จิรสินคงเหมารวมว่าคนบ้านนี้เคยทำกับเขาไว้อย่างแสนสาหัส จนไม่คิดนับญาติกันอีกเลยก็ว่าได้ แล้วเขามาชวนให้หล่อนไปเป็น เลขานุการ ส่วนตัวทำไมกัน ทั้งที่วางท่าดีหน้าเคร่งใส่ขนาดนั้น

5

บ้านญานันทร

จรัสพรรักษาตัวในโรงพยาบาลนานร่วมเดือนจนอาการดีขึ้นเป็นปกติแพทย์จึงอนุญาตให้กลับบ้าน โดยลูกชายมารับในตอนสาย แล้วพาแม่กลับมาที่บ้านญานันทรตามเดิม

ชายหนุ่มในชุดสูทหรูหราค่าแพงมาถึงบ้านญานันทรด้วยรถเมอร์เซเดส-เบนซ์ เอสแอลเค-คลาสสรุ่นล่าสุดป้ายแดง พร้อมกับจรัสพรซึ่งจูงมือลูกชายคนเดียวเดินขึ้นเรือนใหญ่เพื่อทักทายทุกคนในบ้านวันนี้เป็นวันหยุดจึงอยู่กันครบ ยกเว้นสามีของประภาพรที่ไปรับตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนอยู่ต่างจังหวัด ส่วนสามีของอำไพ พี่สาวคนโตนั้นเลิกร้างกันไปนานร่วมสิบปีแล้ว คนในบ้านจึงดูบางตาลงกว่าตอนที่จรัสพรเคยอาศัยอยู่ที่นี่ เพราะคนรับใช้ก็น้อยลงด้วยเช่นกัน

“สวัสดีครับ” จรัสพรยกมือไหว้ผู้ใหญ่ที่ละคน จนมาหยุดตรงหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ ประภาพรซึ่งพอจำเค้าหน้าได้ว่าเป็นใคร คราวก่อนเขาไม่ได้เจอหลานๆ บ้านนี้เลยสักคน แล้วที่นั่งอยู่ตอนนี้ก็น่าจะเป็นสินี หรือพิลินี ลูกสาวของน้ำประภาพร

“นั่งก่อนสิ” อำไพเอ่ยปากเชื้อเชิญด้วยน้ำเสียงเคร่งพอกับสีหน้า คนถูกเชิญรู้สึกว้าแสบๆ ของตนดูมีน้ำใจมากกว่าตอนที่มารับแม่ไปโรงพยาบาล แต่ตารอรั้งยังทำเมินเหมือนมองไม่เห็นและไม่รับไหว้

“สวีสวีค๊ะ พิลีน” พิลีนเป็นฝ่ายยกมือไหว้ก่อนหลังจากชายหนุ่ม
นั่งลงเรียบร้อยแล้ว

ไม่ได้เจอกันนานเย่สิบเอ็ดปี หญิงสาวไม่คิดว่าเขาจะเปลี่ยนไป
เป็นคนละคนขนาดนี้ ตอนนี้อยู่เขาดูแทบไม่เหลือเค้าเด็กขอทานข้างถนน
ที่แม่ของหล่อนเคยเรียกจิกหัวจนหล่อนซึ่งเป็นลูกสาวคนเดียวจำเอา
ไปเรียกตามอย่างสนุกปาก

พิลีนส่งยิ้มให้เขาเพื่อผูกไมตรีก่อนเป็นอันดับแรก เพราะตอนนี้
จิริสินดูดีราวกับเป็นลูกหลานตระกูลไฮโซที่ไม่ปาน แถมยังขับเบนซ์
ป้ายแดงอีกด้วย ไม่เพียงเท่านั้นใบหน้าคมเข้มและรูปร่างสูงใหญ่ของ
เขายังสะดุดตาเข้าอย่างจังจนต้องเผลอมองแบบไม่รู้ตัว

“สวีสวีครับ” จิริสินรับไหว้และเห็นว่าญาติสาวจ้องมองมาตา
แทบไม่กะพริบ ดวงตาของหล่อนทอดประกายบางอย่างที่ส่งมาถึง
เขาแบบไม่คิดปิดบัง ใบหน้าคมสวยของสาววัยสามสิบสะดุดตาอยู่
เหมือนกัน แต่ไม่มากพอที่จะตรึงสายตาเขาไว้ได้นานนัก

แล้วเขาก็เหลือบเห็นว่าป้าอำไพซึ่งนั่งใกล้กับแม่เสียงหน้ามา
กระซิบบางอย่างกับแม่แค่ให้ได้ยินกันสองคน

“พิลีนกลับมาคราวนี้จะมาอยู่ที่นี้เลยรีเปล่าคะ” พิลีนถามด้วย
ท่าที่สนใจทำให้ชายหนุ่มต้องเบือนหน้ากลับมาหาอีกหน

ในจังหวะที่พิลีนกำลังชวนจิริสินคุยเพื่อผูกสัมพันธ์นั่นเอง อำไพ
จึงได้โอกาสซักถามจิริสินเรื่องที่คุณเคยโทรศัพท์ไปคุยตอนที่อีกฝ่าย
อยู่ที่โรงพยาบาล ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ทั้งอำไพและประภาพรไม่เคยคิด
ไปเยี่ยม แต่จู่ๆ ก็โทร. ไปหา แล้วอ้างว่าเพิ่งรู้จักกินรินว่าจิริสินเข้า
รักษาตัวในโรงพยาบาลเอกชนชื่อดังที่สุดในกรุงเทพฯ

น้ำเสียงของอำไพในวันนั้นเต็มไปด้วยความประหลาดใจและ
ตื่นเต้น เมื่อรู้ว่าจิริสินมีเงินจ่ายค่ารักษาพยาบาล และยังได้รู้ว่าจิริสิน
ทำธุรกิจหลายอย่างที่ปารีสและมีฐานะค่อนข้างดี ทำให้อำไพออกปาก

ทวงบุญคุณที่ยอมให้จรัสพรอยู่ร่วมชายคาญานันทรมาสี่สิบกว่าปี ด้วยการออกคำสั่งต่างๆ ให้น้องสาวคนกลางนำเงินลูกชายมาช่วยพยุงฐานะครอบครัวญานันทรในตอนนั้น ทั้งที่ตลอดมาอำไพไม่เคยคิดจะเสวนากับจรัสพรต่างๆ ที่อยู่ในรั้วบ้านเดียวกัน

ทุกวันนี้อำไพกับประภาพรมีชื่อเป็นเจ้าของบ้านร่วมกันหลังจากธวัช ผู้เป็นบิดาได้เซ็นยกมรดกชิ้นสุดท้ายให้ลูกสาวทั้งสองคน โดยที่จรัสพรไม่มีสิทธิ์ใดๆ ทั้งสิ้นในบ้านหลังนี้ จึงเป็นเหตุให้อำไพยกเรื่องนี้ขึ้นมาทวงบุญคุณทั้งที่เป็นพี่น้องคลานตามกันมา

ฝ่ายจรัสพรเองก็ไม่กล้ารับปาก เพราะรู้แก้ไขดีว่าลูกชายนั้นตัดญาติกับคนบ้านนี้ไปนานแล้ว เพราะไม่เคยถูกนับญาติทั้งที่เป็นหลานแท้ๆ แต่สุดท้ายจรัสพรก็ขอร้องให้ลูกชายช่วยเหลือคนบ้านญานันทร ก่อนที่พวกเขาจะไม่มีที่ซุกหัวนอน และเกรงว่าบิดาอายุแปดสิบกว่า จะไม่มีบ้านอยู่ โดยที่จรัสพรไม่ได้บอกกับจรัสสินว่าอำไพเป็นคนขอร้องให้ช่วย

“นายสินเขารับปากเธอรึเปล่า”

“ค่ะ เขาบอกแล้วว่าช่วย”

“เมื่อไร หรือที่ขึ้นบ้านมากะว่าจะมาคุยกันเรื่องนี้” อำไพถามอย่างร้อนใจตามประสาคนมีหนี้

“คงໃးค่ะ เพราะเขาบอกว่าจะคุยเรื่องนี้เอง”

“มาคุยต่อหน้าคุณพ่อได้ยังงั้น ก็รู้ว่าคุณไม่ชอบหน้าลูกเธอ”

“เออ...แล้วพี่อำไพจะให้คุยตอนไหน” จรัสพรถามอย่างเป็นกังวล

“บอกเขาให้คุยกับฉันสองคนก็พอ หรือเธอจะอยู่ฟังด้วยก็ได้” อำไพออกคำสั่งอย่างเคยชินในฐานะพี่สาวคนโตของบ้าน “รีบไปกระซิบบอกลูกเธอสิ ก่อนจะพูดออกมากลางวงต่อหน้าคุณพ่อ”

“ค่ะ” จรัสพรจึงหันไปสะกิดบอกลูกชายไม่ให้คุยเรื่องที่บ้านติด

จำนองอยู่ในธนาคารเวลานี้

“ทำไมล่ะครับแม่” จิรสินขมวดคิ้วทันที แม่พอเอาได้ว่าคงเป็นคำสั่งมาจากป้า เพราะเห็นว่าซุบซิบอะไรกับแม่อยู่ชั่วครู่

“ป้าอำไพอายากคุยกับลูกสองคน”

“แต่ผมอยากคุยเรื่องนี้ต่อหน้าทุกคน” เขาไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ป้าต้องการ จิรสินไม่เคยมีความคิดอยากช่วยเหลือใครในบ้านนี้ทั้งสิ้น แต่ที่ต้องเข้ามาข้องเกี่ยวกับเพราะแม่ออกปากขอร้อง และตอนนี้เขาเริ่มรู้แล้วว่าป้าอำไพอาจเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้แม่ต้องเอ่ยปากทั้งที่รู้ว่าลูกชายคงอึดอัดใจ เขาจึงไม่ต้องการให้ความช่วยเหลือแบบเงี้ยบๆ หรือขบขึงทำกันแค่สองคน แต่ต้องการให้ทุกคนในบ้านนี้ได้สำนึกว่ากำลังจะไม่มีที่ซุกหัวนอน แล้วยังต้องพึ่งพาลูกคนข้างถนนอย่างไอ้สิน

“คุยเรื่องอะไรกัน” ประภาพรถาม เพราะชายหนุ่มพูดเสียงปกติ จึงได้ยินกันหมดทุกคน

อำไพอหน้าเครียด หันมาจิกตาใส่สองคนแม่ลูกที่ไม่ยอมทำตามคำสั่ง โดยเฉพาะเจ้าลูกชายที่วางทำเป็นผู้ดีมีเงินต่างจากสมัยเป็นเด็กลิบลับ

“แกจะมาคุยอะไร ไม่มีใครอยากฟังหรอก” ธวัชหันมาบอกหลานชายเสียงเข้ม แม่วัยจะล่วงเลยไปไกลมากแล้ว แต่คนถ้อยคำถือศักดิ์แบบวางไม่ลงก็ยังคงวางหน้าเคร่งและทำเสียงข่มเหมือนยี่สิบกว่าปีก่อน

ในความรู้สึกของจิรสินนั้น คุณตาไม่เคยเปลี่ยนแปลงและยังคงขึงขังรังเกียจราวกับเขาไม่ใช่หลาน

“ไม่มีอะไรหรอกคะคุณพ่อ” อำไพบีบกลบเกลื่อน

“ถ้าป้าอำไพอไม่ยอมให้ผมพูดตอนนี้ ผมก็จะไม่คุยเรื่องนี้กับใครอีก” จิรสินรู้ทันพี่สาวคนโตของแม่ตามประกาศคนหัวโไวที่ทำธุรกิจมาจากซ้ำของ และติดต่อพบเจอผู้คนมาหลากหลายรูปแบบจึงรีบดักทางเพื่อ

ปีบให้อีกฝ่ายต้องยอมเจรจาต่อหน้าคนทั้งบ้าน เหตุเพราะเขารู้ว่าอะไร
จะเกิดขึ้นหลังจากนี้ และนั่นคือความสนุกแถมสะใจเล็กๆ น้อยๆ ที่จะ
ได้รับติดมือกลับไป

แต่เนี่ยแค่ยกแรกหรือแค่น้ำจิ้มเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงเวลาเสิร์ฟ
เมนคอร์สขึ้นโต๊ะ!

“แกจะมาพูดเรื่องอะไร” ธวัชถามหลานชายซ้ำ เสียงแข็งกว่า
เดิมแบบไม่พอใจ

“คุณตาลองถามลูกสาวคนโตดูสิครับว่าอยากจะคุยกับผมเรื่อง
อะไร” จิรสินตอบกลับแบบเล่นลิ้น เขาไม่จำเป็นต้องเกรงใจใครอยู่แล้ว
ไม่ว่าคนคนนั้นจะอายุมากกว่าแค่ไหน ในเมื่อตนเองก็ไม่เคยได้รับความ
เห็นใจจากทุกคนที่นี่ แล้วตอนนี้เขาก็กำลังถือไพ่เหนือกว่า

เวลานี้ชายหนุ่มยึดถือกฎเดียวกันกับคนในบ้านญานันท์ที่ว่า
ใครมีเงินคนนั้นก็คือนาย ส่วนคนจนย่อมต้องตกเป็นบ่าวอย่างไม่ต้อง
สงสัย

“อ่าไฟ นี่มันเรื่องอะไรกัน” ธวัชถามลูกสาวหน้าเคร่ง

“เออ...คุณพ่อคะ”

“ว่ายังไง” คราวนี้คนถามทำเสียงแข็ง เมื่อลูกสาวคนโตยังอ้าอึ้ง

“อย่าเครียดสิครับคุณตา เดี่ยวเส้นเลือดในสมองจะแตกเอา”

จิรสินเตือนชายชราด้วยความหวังดี

แต่น้ำเสียงกวนๆ กลับทำให้คนถูกเตือนหันมาหาพร้อมตาคู
วาว ส่วนคนอื่นๆ ที่นั่งกันอยู่ก็คงแทบตกเก้าอี้ที่เขากล้าพูดแบบนี้กับ
ตาธวัช ซึ่งคงไม่มีลูกหลานคนไหนกล้าทำแนวๆ

“ไอ้สิน!” ธวัชมองหลานชังตาแทบถลนออกมา ถ้าเป็นเมื่อก่อน
ตอนที่ยังแรงดีๆ อยู่คงวิ่งไปหาไม้มาแพนบกาลคนพูดไปแล้วแนวๆ

“สิน...ไม่เอาน่าลูก เดียวก็กลายเป็นเรื่องหยอก” จรัศพรีบปราม
ลูกชาย

“แกมันก็เหมือนเดิมนั่นแหละ ต่อให้แต่งตัวดีใส่สูทแพงๆ หรือเอาทองมาพอกไว้ทั้งตัว แต่ก็หนีไม่พ้นความเป็นลูกใช้ชี้อีกรอก พอผลอกก็หลุดสันดานเดิมออกมาทันที” ธวัชตอกกลับอย่างเจ็บแสบด้วยความโมโหระคนชิงชังจนแยกไม่ออก

“ผมก็เป็นหลานตาคนเดิมนั่นแหละครับ จะเปลี่ยนไปเป็นคนอื่นได้ยังไง” จิรสินว่าอย่างใจเย็นและไม่สะทกสะท้านกับถ้อยคำที่เคยได้ยินจนชินในตอนเด็ก

“แกกลับไปได้แล้ว ไม่ต้องมาที่นี่อีก” ธวัชไล่เสียงดัง

“ป้าอำไพอายังไงครับ” เขาหันกลับไปถามอีกคนพร้อมกับเลิกคิ้วกววนๆ “ถ้าผมลงจากบ้านไปตอนนี้ ผมจะไม่กลับมาอีก”

“พี่อำไพอ...มีเรื่องอะไรกันหรือคะ” ประภาพรอดทนต่อไปไม่ไหว ต้องถามซ้ำอีกครั้งด้วยความอยากรู้ ส่วนลูกสาวก็มองมาที่จิรสินด้วยความสนใจใคร่รู้เช่นกัน

“ว่ายังไงครับป้า ถ้าไม่มีอะไรผมก็จะได้กลับ แล้วคงไม่มาที่นี่อีก ถ้าอยากพบแม่ ผมจะให้คนขับรถมารับแม่ไปที่โรงแรม แล้วคาดว่าอีกไม่นานก็คงต้องมาช่วยแม่เก็บของย้ายออกจากบ้านนี้”

“ทำไมแกไม่พาแม่ของแกไปอยู่ที่อื่นตั้งแต่วันนี้เลยเล่า” ธวัชถามเหมือนต้องการไล่จรัสพรด้วยอีกคน

“คุณพ่อคะ” จรัสพรเรียกบิดาด้วยความรู้สึกน้อยใจ

“ผมทำແ่ คุณตาไม่ต้องห่วงหรอก” ชายหนุ่มหันไปหาอีกคนที่ยังนั่งนิ่งโดยไม่มีคำตอบ “ถ้าไม่มีอะไรต้องคุยกัน ผมก็จะกลับ”

“เดียว!” อำไพบีบห้ามทันทีที่ร่างสูงใหญ่ทำท่าจะลุกขึ้นยืน

“อำไพอ เธอมีเรื่องอะไรที่ต้องคุยกับมัน ถึงได้ทำท่ามีลับลมคมใน” ธวัชถามลูกสาวด้วยความคลางแคลงใจกับท่าทางที่เห็นมาตั้งแต่ต้น

“คุณพ่อใจเย็นนะคะ ฟังหนูก่อน”

“ฟังอะไร”

“หนูกับประภาคิดหาทางออกให้พวกเรากันมาหลายเดือนแล้ว แต่ก็มืดแปดด้าน เลยลองปรึกษากับแม่พบว่า...สินพอจะช่วยอะไรเรา ได้ไหม”

ธวัชได้ยินคำอธิบายของลูกสาวแล้วถึงกับหน้าตึง ก่อนจะสาย หน้าไปมาตามประสาคนทิวี่แรงที่ไม่ยอมก้มหัวให้ใครง่าย ๆ “เธออย่าทำอย่างนั้นเด็ดขาดนะอำไพ トラบใดที่พ่อยังไม่ตาย เธอจะทำแบบนั้นไม่ได้”

“คุณพ่อ...” อำไพเรียกบิดาด้วยน้ำเสียงหนักอก

แต่ใบหน้าคมสันหล่อเหลาของหนุ่มร่างใหญ่กลับจืดจางยื้มขึ้นมา เพราะทุกอย่างเป็นไปตามที่คาด เขาต้องการให้เรื่องเป็นแบบนี้จึงยืนยันว่าต้องคุยกันต่อหน้าทุกคนเท่านั้น

ส่วนประภาพรกับลูกสาวมีสีหน้าตื่นเต้นยินดีเมื่อได้รู้ข่าวใหม่ว่าตนเองกำลังจะมีทางรอด

“คุณพ่อคะ ยังไงสินเขาก็เป็นลูกหลานตระกูลญานันทรคนหนึ่ง ถ้าจะกลับมาช่วยเหลือกันก็ไม่เห็นแปลกอะไรเลย ทำไมคุณพ่อต้องปฏิเสธด้วยล่ะคะ” ประภาพรพยายามเกลี้ยกล่อมอีกแรงเผื่อว่าคนแก่จะยอมใจอ่อน

“ฉันไม่ใช่คนเห็นแก่ได้ ถึงจะอดตายฉันก็ยอม” ธวัชประกาศกร้าวอย่างคนที่ถือศักดิ์ศรีนำหน้าทุกสิ่ง เรื่องที่จะยอมก้มหัวให้เด็กเมื่อวานขึ้นเป็นไม่มีแน่นอน

“โอ้...คุณพ่อ” จรัสพรได้แต่ทอดถอนใจ เพราะไม่กล้าออกความคิดเห็นใดๆ

“คนไม่เคยอดไม่รู้หรอกครับว่าความทิวี่มันเป็นอย่างไง พอถึงเวลาจริงๆ อาจะทนไม่ไหว”

“ไอ้สิน!” ธวัชมุขลุกขึ้น เรียกหลานชายเสียงลั่นที่กล้าทำปากดี

ต่อหน้า แถมยังพูดจาเหมือนสั่งสอนอีก

“คุณพ่อคะ ที่สินพูดมันก็ถูกของเขานะคะ คุณพ่ออาจจะทนได้ แต่เคยนึกถึงหลานๆ บ้างไหมว่าจะไปอยู่ที่ไหนกัน บ้านเราเคยอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา คุณพ่ออยากให้พวกเราต้องแยกกันไปคนละทิศละทางหรือคะ” ประภาพรเป็นคนกล้าพูดมาตั้งแต่เด็กจึงกล้าโต้แย้งบิดาอย่างที่ถูกๆ คนอื่นแทบไม่กล้า แล้วเหตุผลของลูกสาวคนเล็กก็ทำให้คนที่กำลังโมโหต้องนั่งไปนาน

“คุณตาให้พี่สินช่วยเราเถอะนะคะ สิสินไม่อยากไปอยู่ที่อื่น เห็นป้าอ่าไปบอกว่าธนาคารแจ้งเรื่องมาแล้วตั้งแต่เดือนก่อน เรากำลังจะไม่มีที่ซุกหัวนอนแล้วนะคะคุณตา”

ฟังหลานสาวแล้วธวัชหับตาลงเพราะตนเองก็จนปัญญา เขารับรู้มานานแล้วว่าบ้านญานันท์มีปัญหาด้านการเงิน เพราะแต่ละคนหาเงินไม่ทันกับรายจ่าย จนสุดท้ายต้องเอาบ้านไปจำนอง

“คุณตานั่งลงก่อนนะคะ” พิสนี่ลุกขึ้นมาประคองชายชราไว้หนึ่งลงที่เก้าอี้ตามเดิมอย่างเอาอกเอาใจ เพราะเคยใช้วิธีนี้แล้วได้ผล

“แกมีเงินมากขนาดไหน ถึงขั้นจะเอามาไถ่บ้านหลังนี้คืนมาได้เชียวหรือ” ชายชราถามหลานชาย

“ถ้าไม่มีเงิน ผมคงไม่กล้ารับปากแม่หรอกครับ”

“แล้วทำไมแกต้องเอาเงินเยอะเยอะมาช่วยเราฟรีๆ” ธวัชยังไม่ไว้ใจ เพราะที่ผ่านมาก็พอรู้อยู่ว่าจิรสินคับแค้นใจแค่ไหนจนต้องหนีออกจากบ้านไปตายเอาดาบหน้า

“ผมเป็นนักธุรกิจคงไม่เอาเงินเป็นสิบๆ ล้านไปช่วยใครฟรีๆ แน่นนอน” ชายหนุ่มตอบอย่างซัดถ้อยซัดคำให้ได้ยินกันทุกคน

“เธอหมายความว่ายังไง” อ้าไฟถามคล้ายตกใจกับสิ่งที่ได้ยิน เพราะเข้าใจว่าตนเองจะได้เงินจากหลานชายโดยไม่ต้องมีสิ่งใดแลกเปลี่ยน เพราะอาศัยจรัสพรเป็นตัวกลางหรือสะพานเชื่อม

“ป่าอำไพก็อยู่มาจนอายุหกสิบแล้ว ยังไม่รู้ชื่อหรือครีบาว่าของฟรีไม่มีในโลก” จิริลินยิ้มเหยียดสะใจ ดวงตาคมจับอยู่ที่ใบหน้าที่ตั้งโครงกระดูกของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นป่าแท้ๆ เขาไม่เคยได้รับความเมตตาใดๆ จากผู้หญิงคนนี้เลย นั่นคือความทรงจำที่ไม่อาจลบออกไปได้ง่ายๆ

“แล้วจะเอาอย่างไร” อำไพถามเสียงดังอย่างข่มอารมณ์ไว้ไม่อยู่ เพราะทุกวันนี้ก็ร้อนใจจนแทบลุกเป็นไฟอยู่แล้วกับเรื่องหนี้สินท่วมหัว

รัชชนไม่ไหวที่ตอนนี้กลับกลายเป็นว่า ครอบครัวของตนต้องยอมก้มหัวขอความช่วยเหลือจากเด็กไร้สกุลรุษชาติอย่างจิริลิน “ไม่ต้องเอาอย่างไร แกกลับออกไปจากบ้านนี้ได้แล้ว ฉันไม่ต้องการความช่วยเหลือจากแก”

“คุณพอใจเย็นๆ ค่ะ” ประภาพรรีบเดินเข้าไปหาพ่อ เพราะตอนนี้จิริลินคือความหวังเดียวเท่านั้นของบ้านญานันทร “ฟังเขาพูดก่อนดีไหมคะ เห็นแก่ลูกหลานเถอะค่ะ”

รัชชิ่งค่อยสงบลงได้ แต่หน้าอกยังกระเพื่อมแรงด้วยความโมโห

“ผมไม่รู้ตัวเลขที่แน่นอน แต่ได้ยินจากแม่ว่า น่าจะมากกว่าสิบล้านจริงไหมครับป่าอำไพ”

“ใช่ สิบเจ็ดล้าน”

ชายวัยแปดสิบกว่าได้ยินแล้วถึงกับต้องยกมือขึ้นมากุมหน้าอก เพราะไม่เคยรู้ตัวเลขที่แน่ชัดมาก่อน และคาดไม่ถึงว่าจะมากมายถึงขนาดนี้

“คงไม่มีใครหอบเงินมาให้ป่าอำไพสิบเจ็ดล้านโดยไม่มีอะไรเป็นค่าตอบแทนจริงไหม”

“แล้วเธอต้องการอะไรเป็นค่าตอบแทน” ประภาพรเป็นคนตั้งคำถาม

“ผมจะได้ถอนบ้านหลังนี้ออกมา” จิริลินหันไปตอบน้ำสาวแล้วมองสบตากันอยู่ชั่วครู่ด้วยแววตาสมเพช ก่อนจะบอกถึงเงื่อนไข “แต่

ว่า...ต้องเปลี่ยนชื่อเจ้าของบ้าน”

“อะไรนะ!” ประภาพรถามเสียงดัง แม้จะฟังเข้าใจทุกคำ

“เธอหมายความว่ายังไง”

“ผมก็บอกไปสองหนแล้วไงว่าไม่มีใครให้เงินกันสิบกว่าล้านฟรีๆ เพราะฉะนั้นบ้านนี้ต้องเปลี่ยนชื่อเจ้าของมาเป็นของแม่ผม แล้วต้องย้ายแม่ขึ้นมาอยู่บนเรือนหลังนี้ด้วย”

“สรุปว่าแกก็ไม่ได้คิดจะช่วยจริงๆ อย่างที่ฉันนึกไว้ไม่มีผิด” ธวัชทำเสียงเยาะพร้อมแวตาทะลึงต้างที่ดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า

ส่วนอำไพ ประภาพร และลูกสาวได้แต่นั่งอึ้งกับเงื่อนไขของจิรสิน

“นี่มันเท่ากับว่าเอาเงินมาซื้อบ้านหลังนี้ไปเป็นของแม่แก แล้วไหนตอนแรกบอกว่าจะช่วย” อำไพได้สติก่อนใครถามหลานชายเสียงดังอย่างไม่สบอารมณ์

“แกมันพวกแผนสูง คิดจะมาสูบทุกอย่างไปเป็นของตัวเอง” ธวัชลุกขึ้นยืนอีกครั้ง จ้องหน้าหลานชายอย่างจะกินเลือดกินเนื้อถ้าทำได้ ก่อนจะไล่อีกหน “แกกลับไปได้แล้ว!”

“คุณตานึกว่าผมอยากอยู่ตรงนี้นักหรือ แล้วบ้านหลังนี้ผมก็ไม่ได้นี้ก้อยากได้เลย ทั้งเก่าทั้งโทรมแถมแพงด้วย ตั้งสิบเจ็ดล้าน” จิรสินตอบกลับทันควันแบบไม่สนใจว่าคนฟังจะรู้สึกอย่างไร

“สิน...” จรัสพรรีบยื่นมือมากระตุกแขนลูกชายให้หยุดพูด “อย่าพูดกับคุณตาแบบนี้ลูก”

“ไม่มีใครยอมหรือกณะที่จะให้แม่เธอเป็นเจ้าของบ้านนี้คนเดียว ตอนนี้บ้านหลังนี้เป็นชื่อของพี่อำไพกับน้ำถือนกรรมสิทธิ์ร่วมกันอยู่” ประภาพรรีบปฏิเสธข้อเสนอนั้นในฐานะที่เป็นเจ้าของบ้านร่วม ก่อนจะหันไปหาพี่สาวคนโตก็เห็นว่าอีกฝ่ายพยักหน้าเห็นด้วยเช่นกัน

“ก็ตามใจครับ อยากจะระเห็จไปนอนข้างถนนกันก็เชิญ ส่วนแม่ผมไม่ต้องห่วง ผมกำลังทำสัญญาของคนโดกลางกรุงราคาแค่นี้สิบ ล้านเท่านั้นเอง แม่คงพออยู่ได้สบายๆ จริงไหมครับแม่” จิริสินไม่พูดเปล่า แต่โอบแขนรอบเอวเล็กบางของผู้เป็นแม่ด้วยท่าที่รักใคร่ห่วงใย เพื่อให้ญาติพี่น้องของแม่ได้รู้ว่าตอนนี้ห้ามใครแตะต้องแม่ของเขาเป็นอันขาด

“ใช้ลูกชี้ครอกอย่างแกอย่ามาทำอวดรวยที่นี่ ออกจากบ้านฉันไปได้แล้ว เอาแม่ของแกออกไปด้วย” ธวัชไล่ด้วยความโมโหสุดขีดที่หลานชายพูดจาไม่ไว้หน้า

“คุณพ่อคะ หนูไม่ไปไหนหรอกคะ หนูจะอยู่ที่นี้” จรัสพรรีบบอกเสียงร้อนน

“แกจะอยู่ทำไม บ้านนี้กำลังจะถูกยึดอย่างที่แกฐั้นแหละ ลูกแกรวยแล้วก็ออกไปอยู่กับมันสิ”

“หนูเป็นห่วงคุณพ่อนะคะ”

“ไม่ต้องมาห่วงฉัน แกจะไปไหนก็ไป” ธวัชบอกแล้วเปื้อนหน้าหนีลูกสาวคนกลางที่เขาไม่เคยคิดให้อภัยกับความผิดพลาดอันใหญ่หลวงในอดีต

“แม่ครับ ผมว่าแม่ออกไปอยู่กับผมเถอะ ตอนนี้ไปพักที่โรงแรมก่อนก็ได้จนกว่าคนโดจะเรียบบร้อย” จิริสินเองก็เริ่มทนไม่ไหวกับคนบ้านนี้แล้วเช่นกัน ทุกคนยังเหมือนเดิมไม่ต่างจากยี่สิบเอ็ดปีที่แล้วจิตใจคับแคบและเห็นแก่ตัว ไม่เคยนึกถึงหัวอกคนอื่น

“สิน...แม่ไม่ได้อยากเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้หรอกนะลูก” จรัสพรกระซิบบอกลูกชายโดยหวังว่าเขาจะยอมฟัง

“ผมรู้...” เขาบอกเสียงเบา ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองคนอื่น ๆ ในห้อง “ถ้าไม่มีใครยอมรับเงื่อนไขของผม ผมก็จะกลับแล้วนะครับ”

“ใครจะยอมรับไหว ถ้าบ้านกลายเป็นชื่อของแม่พรคนเดียวก็

เท่ากับคนอื่นๆ กลายเป็นแค่คนอาศัยนะสิ” อ่าไฟแทบไม่มีความหวัง เหลืออีกแล้ว แต่ยังอดแย้งไม่ได้

“ป้าจะคิดมากไปทำไมล่ะครับ แม่ผมก็เป็นน้องสาวแท้ๆ ของ ป้า หรือว่า...ป้าไม่เคยนับว่าแม่ผมเป็นน้อง”

“ไม่เอาว่าสิน” จริสพรต้องรีบปรามก่อนจะลุลกลามกันไปอีก หลายเรื่อง

“ที่จริงผมก็ไม่ได้รีบร้อนอะไร ทุกคนจะลองเอาไปคิดดูอีกทีก็ได้ ครับ ระหว่างถูกรถนาคารยัดบ้านแล้วไม่มีที่จะอยู่แถมยังต้องอับอาย ผู้คน กับยอมขายให้ผมแล้วได้อยู่ที่นี้กันต่อไป ลองคิดดูว่าแบบไหนน่าจะดีกว่ากัน”

ทั้งสองพี่น้องและหลานสาวจึงหันไปสบตากันแบบไม่ได้นัดหมาย หน้าตาทุกคนเต็มไปด้วยความอึดอัดไม่พอใจแต่ก็พูดอะไรไม่ออก

“ผมยินดีจะให้ทุกคนอยู่ที่นี้ต่อไปฟรีๆ ไม่ต้องจ่ายค่าเช่า แต่ช่วยกันขยันทำมาหากินหน่อยก็ดีนะครับเพราะผมคงไม่จ่ายเงินค่าเลี้ยงดูใครนอกจากแม่ผมคนเดียวเท่านั้น”

“อ่าไฟ! เธออย่ายอมขายบ้านนี้ให้มันเด็ดขาด”

ลูกสาวคนโตได้แต่ยืนนิ่งไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ แต่สีหน้าเคร่งเครียดมีร่องรอยแห่งความเหนื่อยล้าอย่างเห็นได้ชัด

“เราไปกันเถอะครับแม่” จิริสินบอกกับแม่เมื่อเห็นว่าทุกคนยังตกลงกันไม่ได้

“แม่ขออยู่ที่นี้ไปก่อนนะลูก”

“ครับ ผมจะเดินไปส่งแม่ที่บ้านหลังเล็ก”

ชายหนุ่มพาแม่เดินออกจากห้องโถงโดยไม่สนใจใครอีกเพราะถือว่าได้ยื่นข้อเสนอไปแล้ว หลังจากนั้นก็เป็นหน้าที่ของทุกคนที่ต้องตัดสินใจเอาเองว่าจะเลือกทางไหน